150. ÅRGANG • NUMMER 10 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • OKTOBER 2001

LIAHONA

150. ÅRGANG • NUMMER 10 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • OKTOBER 2001

LIAHONA

PÅ OMSLAGET
Foto: Jerry Garns. *Forsiden:* Missionærer i Barcelona i Spanien. *Bagsiden:* Missionærer i Honduras.

ARTIKLER

***LILLE LIAHONAS* FORSIDE**
En måde at forberede sig til en mission på er ved at spare penge op. Se »Jeg kan være missionær nu!«, side 8.

ISÆR FOR UNGE

SE SIDE 34

LILLE LIAHONA

SE SIDE 38

Oktober 2001 150. årgang. Nummer 10
LIAHONA 21990 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. West

Undervisningsafdelingen:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Jenifer Greenwood
Redaktionsmedarbejder: Susan Barrett
Tidsskriftasssistent: Collette Nebeker Aune

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designere: Thomas S. Child, Randall J. Pixton
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Kelli Pratt, Rolland F. Sparks, Kari A. Todd, Claudia E. Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Tryk-og distributionsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T. Christensen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

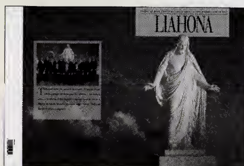
Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046- 31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales direkte i menigheden under »Andet«. Skriv: »Liahona«.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hiligaynon, hollandsk, ilokano, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

For readers in the United States and Canada: October 2001 Vol. 150 No. 10. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

JEG NYDER *LIAHONAS* MORALSKE INDHOLD

I gennem noget tid har jeg modtaget *Liahona* (italiensk) fra nogle sidste dages hellige venner. Jeg holder meget af at læse det. Det indeholder smukke budskaber med en god moral, især om familieværdier. Jeg synes, at artiklerne er en hjælp for os alle, uanset hvilken tro vi bekender os til.

Vincenzo Cerceo,
en ven af Kirken i Trieste i Italien

GUD HAR TEGNET MØNSTRET

Når man står over for svære prøvelser, er der kun én ting, som tæller, nemlig at have tro, vilje og styrke til at følge Gud.

Job underkastede sig Gud. I sin lidelses dage lærte han sig selv og Gud at kende. Det var Guds hensigt at velsigne ham til sidst. Han helbredte Job fuldstændig og gav ham alt det tilbage, som han havde mistet.

Gud arbejder, som om vores liv var et broderi. Vi ser kun bagsiden – de knyttede og klippede tråde. Han har overblik over hele broderiet. Han har tegnet mønstret og benytter også de sorte tråde, der får de stærke farver til at tage sig smukt ud.

Guy A. Madec,
Evreux Gren i
Caen Distrikt i Frankrig

EKSEMPLER PÅ TRO OG HENGIVENHED

Gennem *Liahona* (portugisisk) lærer vi medlemmer af Kirken over hele verden at kende. Trods vore uddannelsesmæssige, sociale eller kulturelle forskelle ser vi, hvordan kundskaben og vidnesbyrdet om Jesu Kristi evangelium har påvirket deres liv. Deres eksempel på tro og hengivenhed kan så påvirke os.

Leonilda Venturini,
Matão Ward i
Castelo Stav i Campinas i Brasilien

EN FORBINDELSE TIL ALT GODT

Da jeg blev døbt i Córdoba i Argentina i 1976, begyndte jeg at samle på eksemplarer af *Liahona* (spansk). Skønt livet har ført mig vidt omkring, har jeg aldrig stået uden mine elskede tidsskrifter. *Liahona* indeholder svar, ligesom skrifterne gør. Hele mit liv og i mine forskellige kaldelser og opgaver har jeg altid kunne søge trøst, vejledning, inspiration, undervisningsmateriale, missionærgaver og selskab i *Liahona*. Tak fordi I er min forbindelse til alt godt.

Luisa Cecilia Bonnet de Bamio,
Nueva Segovia Ward i
Barquisimeto Stav i Venezuela

BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

KENDETEGNENE PÅ ET LYKKELIGT HJEM

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Lykke er formålet og hensigten med vort liv og vil blive det endelige resultat, dersom vi vandrer ad den vej, der fører dertil, og denne vej eller sti er dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og efterlevelse af alle Guds bud og befalinger.«[1]

Her beskriver profeten Joseph Smith et universelt mål. Det var relevant dengang. Det er relevant i dag. Når vi nu har dette udførlige vejkort, som vi kan følge, hvorfor er der så, så mange ulykkelige mennesker? Smilene forsvinder ofte i en rynken og glæden fordamper i fortvivlelse. Vi lever temmelig langt fra vore guddommelige muligheders stade. Nogle forvirres af materialisme, fanges ind af synd og forsvinder i den forbipasserende menneskevrimmel. Andre råber, ligesom den omvendte Filip i gamle dage: »Hvordan skulle jeg kunne (finde vej), når der ikke er nogen, der vejleder mig?«[2]

Lykke består ikke af et liv i luksus, verdens opfattelse af at »have det godt«. Den skal heller ikke søges fjerne steder med underlige navne. Lykke skal findes i hjemmet.

Hvis vi gør vores bedste, kan vores hjem være en bid af himlen på jord.

Vi husker alle sammen vores barndomshjem. Det interessante er, at vi ikke husker om huset var stort eller lille, om nabolaget var fornemt eller nedslidt. Vi mindes derimod med fryd, de oplevelser vi havde sammen i familien. Hjemmet er livets laboratorium, og det, vi lærer her, vil stort set blive afgørende for, hvad vi gør, når vi forlader stedet.

Den tidligere engelske premierminister, Margaret Thatcher, har sagt det meget filosofisk: »Familien er samfundets mursten. Det er en børnehave, en skole, et hospital, et fritidscenter, et tilflugtssted og et hvilested. Det rummer hele samfundet. Det danner vores tro, det forbereder os til resten af vores liv.«[3]

»Hjemmet er der hvor hjertet er.« Det *kræver* »en masse liv« at gøre et hus til et hjem.[4] »Hjem, hjem mit kære hjem, nej, ingen, ingen plet er så skøn som du, mit hjem«[5] Vi henfalder til dagdrømme over sådanne dejlige minder. Vi tænker på forældre der er døde, familier med voksne børn, den svundne barndom. Vi erkender langsomt, men sikkert sandheden: Det er os der har ansvaret for det hjem, som vi opbygger. Vi må bygge klogt, for rejsen gennem evigheden er ingen kort rejse. Der vil være

vindstille og blæst, solskin og skygger, glæder og sorger. Men hvis vi virkelig forsøger, så kan vores hjem blive et lille stykke af Himlen her på jorden. De tanker vi tænker, de gerninger vi gør, det liv vi lever, påvirker ikke blot vores jordiske rejses succes, men de markerer vejen til vore evige mål.

Når vi overvejer, hvordan vi kan drage himlen nærmere vores hjem, kan vi lære af Herren. Han er mesterarkitekten. Han har vist os, hvordan vi skal bygge.

TIL VENSTRE: FOTOILLUSTRATION: WELDEN C. ANDERSEN; *TIL HØJRE:* FOTOILLUSTRATION: ROBERT CASEY

I 1995 udstedte Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd en proklamation til verden om familien. Den proklamation siger blandt andet: »Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme. Vellykkede ægteskaber og familier bygges på og fastholdes ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser.«[6]

Lykkelige hjem har mange forskellige kendetegn. Nogle har store familier med far, mor, brødre og søstre, der lever sammen i kærlighedens ånd. Andre har en enlig far eller mor med et eller to børn, mens andre hjem igen kun bebos af en enlig. Men der er visse kendetegn, som findes i ethvert lykkeligt hjem, uanset antallet eller beskaffenheden af familiemedlemmer. Jeg kalder dem »kendetegn på et lykkeligt hjem.« Det er:

1. **Regelmæssige bønner.**
2. **Et bibliotek af kundskab.**
3. **En arv af kærlighed.**
4. **En skatkiste med vidnesbyrd.**

REGELMÆSSIGE BØNNER

»Bøn er et hjertes indre sang, tænkt eller sagt i ord«.[7] Ligeså altomfattende som bønner kan anvendes, ligeså gode resultater giver de, og derfor vil bøn være det første tegn på et lykkeligt hjem. Når forældrene lytter, mens et barn beder, vil de komme Gud nærmere. Disse små, som for nylig har været sammen med deres himmelske Fader, har ingen hæmninger med hensyn til at give udtryk for deres følelser, ønsker og taknemmelighed.

Familiebønner er den bedste forebyggelse imod synd, og derfor også det, som bedst kan skabe glæde og lykke. Det gamle ordsprog som siger, at »den familie der beder sammen, holder sammen«, er stadig sandt.

Vores profet, præsident Gordon B. Hinckley, har sagt: »Lykkelig er den dreng eller pige, hvad enten de er små eller teenagere, som i deres hjem oplever familiebøn hver morgen og aften.«[8]

Lad os sammen besøge en typisk sidste dages hellige familie, som er i færd med at bede til Gud. Far, mor og alle børnene knæler, bøjer hovedet og lukker øjnene. En kærlighedens, enighedens og fredens ånd fylder hjemmet. Når faderen hører sin lille søn bede om, at hans far må gøre det rette, tror I så, at den far vil finde det vanskeligt at ære sin dyrebare søns bøn? Når en teenage-datter hører sin søde mor bede om, at hendes datter må være inspireret til at vælge sine venner med omhu, og at hun må forberede sig på at blive gift i templet, tror I så ikke, at denne datter vil stræbe efter at leve op til den ydmyge, inderlige bøn fra den mor, som hun elsker så højt? Når far, mor og hvert af børnene oprigtigt beder om, at familiens gode sønner må leve værdigt, så de en skønne dag kan blive kaldet til at være Herrens udsendinge i Kirkens missionsmarker, ser vi så ikke, hvordan disse sønner vokser op og bliver unge mænd med et overvældende ønske om at tjene som missionærer?

Når vi beder vore familiebønner og vore personlige bønner, så lad os gøre det med tro og tillid til ham. Hvis nogen af os har været sene til at følge rådet om altid at bede, så er der ikke noget bedre tidspunkt at begynde end lige nu. De, der mener, at bøn er udtryk for fysisk svaghed, bør huske på, at et menneske aldrig er større, end når det knæler og beder.

Min kone, Frances, og jeg har været gift i 53 år. Vi blev viet i templet i Salt Lake City. Benjamin Bowring, der viede os, gav os dette råd: »Lad mig give jer nygifte en regel, som kan sikre jer imod, at nogen uenighed imellem jer vil vare mere end en enkelt dag. Knæl ned side om side ved jeres seng hver aften. Den ene aften beder du, bror Monson, bønnen højt på dine bøjede knæ. Den næste aften beder du, søster Monson, bønnen højt, på dine bøjede knæ. Så kan jeg forsikre jer for, at enhver misforståelse, som har udviklet sig i dagens løb, vil forsvinde under bønnen. I kan simpelthen ikke bede sammen, uden at I har de bedste følelser for hinanden.«

Da jeg blev kaldet til de Tolvs Råd for 38 år siden, spurgte præsident McKay, Kirkens niende præsident, til min familie. Jeg fortalte ham om vores vejledende regel om at bede og bar mit vidnesbyrd om dets gyldighed. Han lænede sig tilbage i sin store læderstol og svarede med et smil: »Den samme regel, som virker for jer, har været til velsignelse for min familie alle årene i vores ægteskab.«

Bøn giver adgang til åndelig magt.

ET BIBLIOTEK AF KUNDSKAB

Et andet kendetegn på et lykkeligt hjem ses, når hjemmet bliver et bibliotek af kundskab. Uanset om vi forbereder os på at stifte vores egen familie eller blot overvejer, hvordan vi kan drage himlen nærmere vores nuværende hjem, kan vi lære af Herren. Han er mesterarkitekten. Han har vist os, hvordan vi skal bygge.

Da Jesus vandrede på de støvede veje i de byer og landsbyer, som vi nu ærbødigt kalder det hellige land, og underviste sine disciple i det smukke Galilæa, talte han ofte i lignelser, det sprog, som folket forstod bedst. Han sammenlignede ofte sine tilhøreres liv med et husbyggeri.

Han sagde: »Ethvert … hus i splid med sig selv kan ikke bestå.«[9] Senere advarede han: »Se, mit hus er et ordens hus … og ikke et forvirringens hus.«[10]

I en åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland i Ohio den 27. december 1832 gav Mesteren følgende råd: »Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens

hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus.«[11]

Hvor kunne vi finde en mere passende arbejdstegning, som vi klogeligt og trygt kan følge? Sådan et hus lever op til de byggevedtægter, som findes i Matthæus, nemlig et hus, som er bygget »på klippen«,[12] et hus, som kan modstå prøvelsens regnskyl, modgangens oversvømmelser og tvivlens vinde, som findes overalt i vores krævende verden.

Nogle vil måske spørge: »Men den åbenbaring var en vejledning til et tempelbyggeri. Er det relevant i dag?«

Jeg svarer: »Sagde apostlen Paulus måske ikke: ›Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?‹«[13]

Lad Herren rådgive os med hensyn til den familie – ja, det hjem – som vi skaber.

En vigtig del af vores kundskabsbibliotek består af gode bøger.

Bøger er nøglen til visdoms skatte.
Bøger er porten til glædens land.
Bøger er vejen. som fører opad.
Bøger er venner. Kom lad os læse.[14]

Læsning hører til én af de sande glæder i livet. I vore dages massekultur, hvor så meget af det, vi får i hænde, er forkortet, tilpasset, forvansket, sønderlemmet og nedkogt, er det en lise for sjælen og inspirerende at sætte sig ned for sig selv med en god bog.

Børn elsker også bøger og nyder, når deres forældre læser for dem.

Herren har sagt: »Søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro.«[15]

Er vores eksempel værd at følge? Lever vi sådan, at en søn eller datter kunne sige: »Jeg vil følge min far« eller »jeg vil være som min mor«?

TIL HØJRE: FOTOILLUSTRATION: CRAIG DIMOND

Standardværkerne er et bibliotek af kundskab for os og vore børn.

For flere år siden tog vi vore børnebørn med på en rundtur i Kirkens trykkeri. Der så vi alle, hvordan missionærudgaven af Mormons Bog bliver trykt, indbundet og afpudset, parat til at blive læst. Jeg sagde til mine børnebørn: »Bogtrykkeren siger, at I godt må tage et eksemplar af Mormons Bog hver og beholde det som jeres eget. I må selv vælge jer ét eksemplar, og det bliver så jeres bog.«

Hver af dem tog et færdigt eksemplar og gav udtryk for sin kærlighed til Mormons Bog.

Jeg husker ikke ret meget mere fra den dag, men jeg vil aldrig glemme de oprigtige udtryk for kærlighed til Mormons Bog, som kom direkte fra børnenes hjerte.

Vi forældre bør huske på, at vores tilværelse måske bliver den bog fra familiebiblioteket som børnene vil værdsætte mest. Er vores eksempel værd at følge? Lever vi således, at en søn eller datter kunne sige: »Jeg vil følge min far,« eller »jeg vil være som min mor«? I modsætning til bøgerne i vores reol, hvor omslaget dækker for indholdet, kan vores liv ikke lukkes inde. Forældre, vi er faktisk som en åben bog.

EN ARV AF KÆRLIGHED

Et tredje kendetegn på et lykkeligt hjem er en arv af kærlighed.

Som dreng nød jeg at besøge min bedstemor på Bueno Avenue i Salt Lake City. Min bedstemor var altid glad for at se os, og trak os ind til sig. Vi sad på hendes skød, mens hun læste for os.

Hendes yngste søn, min onkel Ray, og hans kone boede i det samme hus, efter min bedstemor var død.

Da jeg besøgte onkel Ray sidste år, kort før han døde, bemærkede jeg, at brandhanen ved kantstenen forekom mig så lille i sammenligning med hvor stor den var, da jeg besteg dens højder for mange år siden. På verandaen hersker stadig den samme venlige, rolige og fredfyldte atmosfære. På væggen i køkkenet hang et broderi, min tante havde broderet. Det stod det kloge råd: »Vælg din elskede, elsk dit valg.« Ofte kræver det kompromiser, tilgivelse, ja, måske en undskyldning. Vi skal altid arbejde med iver for at få vores ægteskab til at holde.

Børn er tilsyneladende modtagelige for den mindste smule, de kan lære af, mens de stille og roligt antager deres forældres eksempler. Min egen far, som var trykker, arbejdede længe og hårdt, næsten hver eneste dag i sit liv. Jeg er sikker på, at han ville have nydt at være hjemme på sabbatten. Men i stedet for besøgte han ældre familiemedlemmer og bragte dem glæde i tilværelsen.

En af dem var hans onkel, der var så invalideret af gigt, at han ikke kunne gå eller klare sig selv. En søndag eftermiddag kunne min far sige til mig: »Kom med, Tommy. Lad os tage onkel Elias med ud på en lille køretur.« Vi steg ind i den gamle Oldsmobile, årgang 1928, og kørte af sted til 8. West, der hvor onkel Elias boede. Jeg ventede i bilen, mens min far gik ind. Det varede ikke længe før de viste sig, min far bar sin invalide onkel i sine arme, som var han en porcelænsdukke. Jeg åbnede døren og så hvor blidt og kærligt min far satte onkel Elias på forsædet, så han havde den bedste udsigt. Jeg satte mig på bagsædet.

Køreturen var ikke så lang og samtalen begrænset, men ih – det var en arv af kærlighed! Min far læste aldrig fra Bibelen om den barmhjertige samaritaner for mig. Han tog hellere onkel Elias og mig med ud i sin gamle Oldsmobile, årgang 1928, ad vejen til Jeriko.

Hvis vi har en arv af kærlighed i vores hjem, så behøver vi ikke den revselse, som Jakob giver i Mormons Bog: »I har sønderknust jeres kære hustruers hjerter og mistet jeres børns tillid ved det dårlige eksempel, som I har vist, og deres hjertesuk vil stige op til Gud mod jer.«[16]

Må vore hjem afspejle en arv af kærlighed.

EN SKATKISTE MED VIDNESBYRD

Et fjerde kendetegn på et lykkeligt hjem er en skatkiste med vidnesbyrd. »Den første og bedste mulighed, for at undervise i kirkens lære, findes i hjemmet,«[17] bemærkede præsident David O. McKay. »Et ægte mormonhjem er et hjem, hvor Kristus, hvis han havde

mulighed for at komme ind, ville få lyst til at blive og hvile.«[18]

Hvad gør vi, for at sikre os at vores hjem kan leve op til denne beskrivelse? Det er ikke nok, at forældrene alene har stærke vidnesbyrd. Børn kan ikke i al evighed holde fast i frakkeskøderne på forældrenes overbevisning.

Kærlighed til Frelseren, ærbødighed for hans navn og ægte respekt for hinanden skaber en solid grobund, hvor et vidnesbyrd kan vokse.

At lære evangeliet at kende, at bære vidnesbyrd for hinanden og lede en familie er sjældent, om nogensinde, en let opgave. På rejsen gennem livet er det almindeligt at møde huller i vejen og dønninger på havet – ikke mindst i vore urolige tider.

For nogle år siden, da jeg besøgte medlemmer og missionærer i Australien, så jeg et fantastisk eksempel på, hvordan en skatkiste af vidnesbyrd kan velsigne og helliggøre et hjem. Missionspræsidenten, Horace D. Ensign, og jeg rejste den lange vej fra Sydney til Darwin, hvor jeg skulle tage det første spadestik til vores første kirke i denne by. På vejen skulle vi gøre ophold i et mineområde, som hedder Mount Isa. Da vi kom til den lille lufthavn i Mount Isa, kom en kvinde og hendes to børn hen til os. Hun sagde: »Jeg hedder Judith Louden og er medlem af Kirken. Det er mine to børn. Vi tænkte nok, at I var med dette fly, så vi er kommet for at være sammen med jer den korte tid, mens I opholder jer her.« Hun forklarede, at hendes mand ikke var medlem af Kirken og at hun og hendes børn faktisk var de eneste medlemmer i hele området. Vi udvekslede lærdomme og bar vidnesbyrd for hinanden.

Tiden gik. Da vi gjorde os klar til at tage af sted igen, så søster Louden så ensom og forladt ud. Hun tryglede: »I må ikke tage af sted endnu. Jeg savner Kirken så meget.« Pludselig lød det i højttaleren, at vores fly blev en halv time forsinket. Søster Louden hviskede: »Min bøn er lige blevet besvaret.« Så spurgte hun, hvordan hun kunne øve indflydelse på sin mand, så han ville vise interesse for evangeliet. Vi rådede hende til at involvere ham i deres hjemmeprimary-lektioner hver uge, og være et levende vidnesbyrd om evangeliet for ham. Jeg sagde, at vi ville forære hende et abonnement på *The Children's Friend* [Kirkens engelsksprogede børneblad] og yderligere hjælp til at undervise sin familie i evangeliet. Vi bad hende om aldrig at opgive sin mand.

Lad os åbne vores hjertes vinduer, så hvert enkelt familiemedlem kan føle sig velkommen og »hjemme«.

Vi forlod Mount Isa – en by som jeg aldrig er kommet tilbage til. Men jeg vil altid have denne søde mor og hendes prægtige børn i kær erindring, som hun stod der med tårer i øjnene, mens hun taknemmeligt og kærligt vinkede farvel.

Flere år senere talte jeg ved præstedømmets lederskabsmøde i Brisbane i Australien, og da understregede jeg vigtigheden af at undervise i evangeliet derhjemme, efterleve evangeliet og være et eksempel for sandheden. Jeg fortalte de forsamlede brødre om søster Louden, og hvilket indtryk hendes tro og beslutsomhed havde gjort på mig. Til slut sagde jeg: »Jeg tror aldrig, at jeg får at vide, om søster Loudens mand nogensinde har tilsluttet sig Kirken, men han kunne ikke have fået noget bedre eksempel at følge.«

Derpå rakte en af lederne hånden op, rejste sig og sagde: »Bror Monson, jeg hedder Richard Louden. Kvinden, som du taler om, er min kone. Børnene [hans stemme skælvede] er vore børn. Vi er nu en evig familie,

TIL VENSTRE: FOTOILLUSTRATION: JOHN LUKE; TIL HØJRE: FOTOILLUSTRATION: STEVE BUNDERSON

og det skyldes især min kære hustrus udholdenhed og tålmodighed. Vi kan takke hende for det hele.« Der blev musestille. Stilheden blev kun brudt af en snøften rundt omkring, og der var ikke et øje tørt.

Kære søskende, lad os beslutte os til, at ligegyldigt hvordan vores forhold er, at vi vil gøre vores hjem til et lykkeligt hjem.

Lad os åbne vores hjertes vinduer helt op, så enhver i vores familie kan føle sig velkommen og »hjemme«. Lad os også åbne døren indtil vore sjæle, så vor kære Kristus kan komme ind. Husk hans løfte: »Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham.«[19]

Hvor vil han dog føle sig velkommen, hvor vil vores tilværelse blive fyldt med glæde, hvis vi kan hilse ham med »kendetegnene på et lykkeligt hjem«, nemlig:

Regelmæssige bønner.

Et bibliotek af kundskab.

En arv af kærlighed.

En skatkiste med vidnesbyrd.

Må vor kærlige himmelske Fader velsigne os alle i vores stræben efter at opnå sådanne lykkelige hjem og evige familier. □

NOTER

1. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 306.
2. ApG 8:31.
3. Nicholas Wood, »Thatcher Champions the Family«, *London Times*, 26. maj 1988.
4. Edgar A. Guest: »Home«, *The Family Book of Best-Loved Poems*, red. David L. George: Doubleday, 1952, s. 151–152.
5. John Howard Payne »Om glæder end betegned«, *Sange*, nr. 214 (den blå sangbog).
6. Familieproklamationen; *Liahona*, october 1998, 24.
7. »Bøn er et hjertes indre sang«, *Salmer og sange*, nr. 75.
8. »Atmosfæren i vore hjem«, *Stjernen*, november 1985, s. 1.
9. Matt 12:25.
10. L&P 132:8.
11. L&P 88:119.
12. Matt 7:25.
13. 1 Kor 3:16.
14. Emilie Poulsson.
15. L&P 88:118.
16. Jakobs Bog 2:35.
17. *Priesthood Home Teaching Handbook*, 1967, s. ii–iii.
18. *Gospel Ideals: Selections from the Discourses of David O. McKay*, Salt Lake City, 1953, s. 169.
19. Åb 3:20.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Kendetegnene på et lykkeligt hjem gælder alle familier, hvad enten de er store eller små, ja, også dem, der blot består af én person.

2. Bøn giver adgang til åndelig magt.

3. Kirkens standardværker er de »bedste bøger«, som vi kan søge kundskab i.

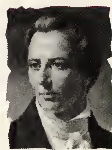
4. Omsorg for familiens medlemmer er en arv, som vi alle bør stræbe efter at opnå.

5. Kærlighed til Frelseren, ærbødighed for hans navn og ægte respekt for hinanden skaber en solid grobund, hvor et vidnesbyrd kan vokse i hjemmet.

Nutidige profeter taler om missionering

De missionærer, som er afbilledet herunder, blev senere præsidenter for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Her følger nogle af deres oplevelser og vidnesbyrd om missioneringen.

JOSEPH SMITH, AF ALVIN GITTINS

JOSEPH SMITH (1805–1844)
Kirkens første præsident

»Vore missionærer rejser ud til forskellige lande, og i Tyskland, Palæstina, Ny Holland, Australien og Ostindien, er sandhedens banner rejst. Ingen ugudelig hånd kan hindre dette værks fremgang. Forfølgelser kan hærge, pøbelhobe kan stå frem, hære kan samle sig, falske anklager kan slynges imod det, men Guds sandhed går frem, tappert, ædelt og uafhængigt, indtil det har gennemtrængt hvert eneste kontinent, hjemsøgt hvert eneste himmelstrøg, fejet gennem hvert eneste land og lydt i hvert eneste øre, indtil Guds hensigter er opnået, og den store Jahve siger, at værket er fuldført« (*History of the Church*, 4:540).

WILFORD WOODRUFF (1807–1898)
Kirkens fjerde præsident

Som missionær i England blev Wilford Woodruff velsignet for sin lydighed. Han skrev: »Jeg adspurgte Herren, hvad han ønskede af mig. Han sagde blot: ›Gå mod syd‹. Jeg steg om bord i en postvogn og kørte små 130 km. Det første hus, jeg opsøgte, tilhørte John Benbow i Herefordshire. Blot en halv time efter, at jeg var trådt ind i huset, vidste jeg præcis, hvorfor Herren havde sendt mig. Her var en gruppe mennesker, som havde bedt om at modtage den gamle kirkes orden. De ventede på evangeliet, som det blev forkyndt af Kristus og hans apostle. Som følge deraf døbte jeg i løbet af de første 30 dage, jeg var der. I løbet af de otte måneder, jeg var i det land, førte jeg 1800 mennesker ind i Kirken. Og hvorfor? Fordi her var nogle mennesker, som var beredt til at høre evangeliet, og Herren havde sendt mig derned for at forkynde« (*Deseret Weekly*, 7. november 1896, s. 643; citeret af Howard W. Hunter, »Udvikling af åndelighed«, *Stjernen*, oktober 1979, s. 39).

GEORGE ALBERT SMITH (1870–1951)
Kirkens ottende præsident

Mens George Albert Smith tjente på mission i USA's sydøstlige stater, erfarede han, at Herren virkelig beskytter dem, der tjener ham. Da ældste Smith og fem andre missionærer havde forkyndt evangeliet i et landdistrikt, blev de vækket ved midnat af råb fra en rasende folkemængde udenfor. Pøblen omringede bygningen og begyndte at skyde ind i den. Præsident Smith skrev senere: »Splinter af træ fløj hen over hovederne på os i alle mulige retninger … jeg følte overhovedet ingen frygt.

Jeg var helt rolig, mens jeg lå der midt i en af mit livs værste oplevelser, men jeg var sikker på, at så længe jeg forkyndte Guds ord og fulgte hans lærdomme, så ville Herren beskytte mig, og det gjorde han« (*A Story to Tell*, 1945, s. 155–156).

DAVID O. MCKAY (1873–1970)
Kirkens niende præsident

David O. McKay fik sit vidnesbyrd om evangeliets sandhed, mens han virkede som missionær i Skotland. Han overværede et præstedømmemøde, hvor »alle oplevede Herrens Ånds overvældende tilstedeværelse«. Han mindedes senere: »Aldrig før havde jeg følt noget lignende. Det var sådan en manifestation, som jeg som tvivlende ung mand hemmeligt og inderligt havde bedt om i bjerge og på enge. Det gav mig vished om, at oprigtige bønner besvares på et eller andet tidspunkt.« Det var ved denne samme konference, at ældste McKays missionspræsident fortalte ham: »Hvis du bevarer troen, vil du en dag sidde i Kirkens styrende [råd]« (»Two Significant Statements«, *Deseret News*, 27. oktober 1934, s. 8).

EZRA TAFT BENSON (1899–1994)
Kirkens trettende præsident

Missioneringen havde vanskelige kår i England i 1920erne. Så da ældste Ezra Taft Benson og hans kammerat modtog en invitation til at tale ved et nadvermøde, hvor der var både medlemmer og ikke-medlemmer til stede, fastede og bad de: »Salen var fyldt,« mindedes præsident Benson senere. »Min kammerat havde planlagt at tale om de første principper, og jeg havde studeret meget som forberedelse til en tale om frafaldet. Der herskede en dejlig ånd under mødet ... Da jeg satte mig, blev jeg klar over, at jeg slet ikke havde nævnt frafaldet. Jeg havde talt om profeten Joseph Smith og havde båret mit vidnesbyrd om hans guddommelige mission og om, at Mormons Bog er sand.« Efter mødet kom flere mennesker hen til missionærerne og sagde: »Her i aften har vi modtaget et vidnesbyrd om, at mormonismen er sand. Vi er nu parat til at blive døbt.« Præsident Benson sagde: »Det var, mens jeg var på min første mission, at jeg opdagede det stadige behov for at stole på Herren« (»Befalingen til os om at få evangeliet ud til hele verden«, *Den danske Stjerne*, oktober 1984, s. 88).

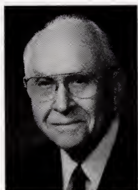

GORDON B. HINCKLEY (1910–)
Kirkens femtende præsident

Under depressionen i 1930erne, da kun få unge mænd tjente som missionærer, blev Gordon B. Hinckley kaldet til at rejse til England. Kort efter sin ankomst blev han meget modløs og følte, at han spildte sin tid og sin fars penge. Han skrev til sin far, der svarede: »Jeg har kun ét forslag: Glem dig selv og kom i gang.« Præsident Hinckley mindes: »[Jeg] faldt på knæ og gav Herren et løfte. Jeg indgik en pagt om, at jeg ville forsøge at glemme mig selv og virke for hans sag. Den julidag i 1933 var et vendepunkt i mit liv. Nyt lys kom ind i mit liv og en ny glæde i mit hjerte« (»En proklamation til verden«, *Stjernen*, november 1987, s. 2).

Flere år senere sagde han om sin mission: »Jeg er dog inderligt taknemlig ... Som følge af den oplevelse mejsledes i min sjæl en overbevisning og kundskab om, at dette virkelig er Guds sande og levende værk, gengivet gennem en profet til velsignelse for alle, som tager imod det og efterlever dets principper« (»Spørgsmålet om at tage på mission«, *Stjernen*, juli 1986, s. 38). □

DIN MISSION – ET ÅNDELIGT EVENTYR

Din mission er noget, som du altid vil mindes med glæde – det er værd at yde ethvert offer for.

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

Det endelige mål med Kirkens missionering er at indbyde alle jordens indbyggere til at komme til Kristus. Seks milliarder mennesker i denne verden venter på at høre det gengivne evangeliums budskab. Vi er det folk, som er så velsignede med befalingen og ansvaret for at bringe indbydelsen og budskabet ud.

Hver uge modtager Kirkens missionærafdeling i Salt Lake City omtrent 800 missionæranbefalinger. Disse anbefalinger siger noget om den tro og lydighed, hvormed unge mænd og kvinder over hele verden tager imod det ansvar, som Frelseren har givet dem.

Ikke længe efter at stavs- eller missionspræsidenten har anbefalet den kommende missionær, dumper det længe ventede brev – missionærkaldelsen – ind ad brevsprækken.

I brevet finder man også en side, som måske til at begynde med bliver overset. Det er en formular, som hedder Accept af missionærkaldelse. Det er et personligt brev, hvori missionæren formelt henvender sig til Det Første Præsidentskab og tager imod sin kaldelse. Formularen indeholder 15 linjer, hvor på missionæren giver udtryk for sine følelser for denne enestående mulighed for at tjene Herren. Disse breve er som regel håndskrevne, korte og kontante. Alligevel siger disse få ord meget og rummer en dyb betydning. Bag hver af dem ligger en trosfremmende historie.

»Min Frelser har velsignet mig mere end jeg havde troet muligt. Han gav sit liv for mig. Det mindste jeg kan gøre, er at give ham to år af mit liv.«

Brevene giver ofte udtryk for tro på Frelseren og taknemlighed for hans offer. Profeten Joseph Smith har skrevet: »Det er tro, og tro alene, der er den styrende kraft bag enhver handling« (*Lectures on Faith*, 1985, s. 1–2). Tro skal, hvis det skal være en frelsende tro, være fokuseret på Kristus, og den skal bevæge en til at adlyde ham og følge hans eksempel. Ved at tage imod sin kaldelse udviser missionæren tilstrækkelig tro til handle i overensstemmelse med sin tro. Det medfører uundgåeligt velsignelser, som mange hjemvendte missionærer kan bære vidnesbyrd om. Tro på Frelseren bliver et anker for sjælen.

»Jeg kan slet ikke finde ord for den glæde og begejstring, jeg føler ved at modtage denne kaldelse til at tjene. Jeg er parat og villig til at vie to år af mit liv til evangeliets forkyndelse.«

I acceptbrevet skriver mange missionærer: »Jeg tager med taknemlighed mod kaldelsen.« Gad vide, hvor mange missionærer, som forstår dybden af det. Det vil sige, at de villigt tager imod et tilbud, som de finder ret og rimeligt. Det vil også sige, at de optages i en gruppe eller et fællesskab. I evangelisk forstand vil det sige, at de underkaster sig Herrens vilje og er villige til at følge profeten, som udsteder kaldelsen. Missionærkaldelsen er et

At drage af sted på mission vækker, som så mange ved, mange af de samme følelser, som det at drage ud på et eventyr: Spænding, en vis nervøsitet og måske en smule frygt. Når vi drager på mission, træder vi ud i det ukendte.

FOTO: SCOTT WELTY

kald til at tjene Herren af hele ens hjerte, sjæl, sind og styrke. Den rummer samtidig en tildeling af et bestemt missionsområde. Acceptbrevet udtrykker ens villighed både til at anerkende både kaldelsen og området som udtryk for Herrens vilje.

»Det har været en lang, sej kamp at forberede mig på min mission. Fra det øjeblik, hvor jeg traf beslutningen at udføre en mission, gik der næsten halvandet år, før jeg havde overvundet mine personlige problemer.«

Nogle breve beskriver lange omvendelsesperioder – oplevelser, der minder om Almas, da han blev »pint og plaget og oprørt ved erindringen om [sine] mange synder« (Alma 36:17). De taler dog også taknemligt om den »liflige og søde« glæde, som opnås ved omvendelse og tilgivelse (se Alma 36:21).

Herren befaler sine missionærer at være rene: »Men rens jeres hjerter for mig og gå da ud i al verden og forkynd mit evangelium for hver skabning, som endnu ikke har modtaget det« (L&P 112:28). De hellige kræfter, som er tilgængelige for dem, som er »ordineret og udsendt af Gud«, kan kun udøves af dem, som er »lutret og renset fra al synd« (se L&P 50:26–28).

Det Første Præsidentskab har udtalt: »At udføre en fuldtidsmission er et privilegium, ikke en rettighed, for dem, som bliver kaldet ved inspiration af Kirkens præsident. At tjene på en mission er bogstavelig at tjene Herren og hans kirke. Formålet er ikke først og fremmest den enkelte missionærs personlige udvikling, skønt retskaffen tjeneste uundgåeligt fører til dette« (brev, 12. december 2000). Præstedømmeledere har særlige retningslinjer, som sikrer, at missionærerne er både åndeligt, fysisk, følelsesmæssigt og moralsk egnet til at tjene. Det er en bjørnetjeneste mod Herren, Kirken og den vordende missionær at udstede en kaldelse, når kravene ikke er opfyldt.

Vi værdsætter de mange unge mænd og kvinder, der lever værdigt, så de kan modtage en missionærkaldelse.

Min egen tro styrkes konstant af dem, der tager imod kaldet til at tjene Gud, som lader deres kærlighed til Herren overskygge deres frygt, og som villigt tager imod kaldet fra vores levende profet.

FOTO: JED A. CLARK

Vi føler en dyb taknemlighed for dem, der omvender sig og smager forsoningens søde glæde. Vi opfordrer dem, der på grund af fysiske, følelsesmæssige eller andre årsager er ude af stand til at tjene, om at søge andre områder, hvor de kan tjene. De kan rådføre sig med deres forældre og kirkeledere.

»Det var ikke en let beslutning at tage på mission. Min stærke lidenskab for baseball gjorde det vanskeligt.«

Adskillige acceptbreve omtaler ofre. Den unge mand, der er citeret herover, stod lige for at indfri sin drøm om at spille på skolens baseballhold og derefter måske begynde på en professionel baseballkarriere. Men efter at have overvejet det under bøn, stod svaret klart: Han skulle tjene Herren. Da beslutningen var truffet, stod hans prioriteter helt klare.

Profeten Joseph Smith har sagt: »Det er ved at ofre alle jordiske ting, at mennesker erfarer, at de gør det, som er behageligt i Herrens øjne« (*Lectures on Faith*, s. 69). Det kan være vanskeligt, ja, smerteligt, at skulle give afkald på noget, som vi sætter meget højt. Men Herren velsigner os rigt for ethvert offer.

Vordende missionærer skriver om at give afkald på en elsket bil, en kæreste, musik, et indbringende job og meget andet. Alt for mange lader sådanne verdslige skatte gøre dem blinde over for åndelige muligheder og fører dem bort fra deres forudordinerede mission. På den anden side forbavset vi konstant over dem, som giver afkald på alt for at tjene Herren, og vi er taknemlige for dem.

»For blot to år siden havde jeg ikke noget mål i livet. Når jeg gik på gaden, var jeg bange for, at folk skulle spørge mig: ›Hvordan har du det?‹ Til sidst var der dog to missionærer, som hjalp mig med at finde Kristi kærlighed. Jeg vil finde mennesker, der føler, ligesom jeg gjorde, og vise dem et formål med livet.«

Mormon skrev: »... fuldkommen kærlighed driver al frygt ud« (Moroni 8:16). Når vordende missionærer erfarer livets formål og Herrens kærlighed, får de mod til at handle trods deres frygt. Når de gør det, opdager de, at frygten var en illusion, skabt af deres eget sind. Herren har gentagne gange forsikret missionærer om, at han vil give dem styrke til at få fremgang trods modgang. »Den, som skælver under min magt, skal gøres stærk og bære

Det følgende er, hvad nogle missionærer, som tjener i øjeblikket, har at sige om deres beslutning om at tjene.

ÆLDSTE VICTOR MANUEL ESPINOZA SÁNCHEZ FRA ABANCAY I PERU

»Da jeg tog af sted på min mission, manglede jeg kun ét år af mine medicinstudier. Da jeg fortalte mine venner, at jeg rejste bort i to år, prøvede de at tale mig fra det. Men jeg vidste i hjertet at tiden var inde til at tage på mission. Jeg er taknemlig for, at jeg traf den beslutning – og jeg ved, at jeg ikke spilder min tid.«

SØSTER YI YI TAM FRA HONGKONG

»Jeg fortalte mine venner i Hongkong, at en mission går ud på at tale med andre mennesker, så de kan lære Jesus Kristus bedre at kende. De spurgte: ›Hvorfor skal de vide mere om Jesus Kristus?‹ Og jeg sagde: ›Fordi han ønsker, at vi skal være lykkelige, meget lykkelige.‹«

ÆLDSTE JUSTIN MICHAEL COLLINGS FRA PROVO I UTAH I USA

»Jeg holder aldrig op med at blive forbløffet, begejstret, opbygget og inspireret, når jeg lærer mere om profeten Joseph Smith, der ›har gjort mere (Jesus alene undtaget) for menneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogensinde har levet her‹ (L&P 135:3). Det er et meget frimodigt vidnesbyrd, vi bærer om bror Joseph, men Guds sidste dages værk er en stor sag. Vi kan bære vidnesbyrd om, at Jesus er den levende Guds Søn, og at Joseph er hans profet, uden at virke undskyldende og uden at skulle forsvare vores tros enkelhed.«

lovprisnings og visdoms frugter« (L&P 52:17). Præsident Harold B. Lee (1899–1973) sagde ofte: »Den, som Herren kalder, giver Herren også evnerne.«

En ung mand talte med sin biskop om sin frygt for, at han ikke ville være i stand til at lære lektionerne udenad eller forkynde evangeliet. Han betragtede sig selv som en dårlig repræsentant for Herren. Moses, Jeremias, Enok og andre havde lignende følelser af utilstrækkelighed i forbindelse med deres kaldelse. Men Herren lovede dem, at han ville styrke dem og give dem de ord, som de skulle sige (se 2 Mos 4:11–12; Jer 1:7–9; Moses 6:32–34). Vor tids missionærer har samme løfte, hvis de vil overvinde deres frygt og åbne munden. »Opløft røsten for folket og udtal de tanker, som jeg indgiver jer i hjertet, så skal I ikke blive beskæmmet for menneskene. Thi det skal blive jer givet i den samme stund og i samme øjeblik, hvad I skal sige« (L&P 100:5–6).

Præsident Spencer W. Kimball (1895–1985) har sagt: »Det er et åndeligt eventyr at missionere« (»Det tilkommer enhver«, *Stjernen*, november 1977, s. 1). At drage af sted på mission vækker, som så mange ved, mange af de samme følelser, som det at drage ud på et eventyr: Spænding, en vis nervøsitet og måske en smule frygt. Når vi drager på mission, træder vi ud i det ukendte. Måske skal vi til et fjernt land med en fremmed kultur. Vi skal være sammen med en kammerat, som vi aldrig før har mødt, døgnet rundt. Og missionering består i at træffe nye mennesker og tale med dem og bære vidnesbyrd om store og vidunderlige ting, som de måske finder sære. Ved offentlig at stå ved vores tro, udsætter vi os selv for muligheden for at blive hånet eller latterliggjort. Det er en del af eventyret, og, ligesom mange andre eventyr, vil vi tale varmt om det resten af vores liv.

Missionærernes acceptbreve rummer en skattekiste af åndelighed og tro. Min egen tro styrkes konstant af dem, der tager imod kaldet til at tjene Gud, som lader deres kærlighed til Herren overskygge deres frygt, og som villigt tager imod kaldet fra vores levende profet. Jeg beder altid til, at enhver egnet ung mand, og også enhver ung kvinde, som ønsker det, kan få lov at opleve det vidunderlige eventyr, som en mission er. □

SØSTER ERIKA VŠIANSKÁ FRA BRNO I REPUBLIKKEN TJEKKIET

»Noget af det, der gjorde indtryk på mine forældre og mig, da vi blev undervist af missionærerne, var, at missionærerne var så gode mod os og mod hinanden. Jeg ville gerne gøre det samme for andre mennesker, så de kan blive lykkelige og vide, at Gud elsker os alle.«

ÆLDSTE CÉSAR ARTURO RODRÍGUEZ HERNÁNDEZ FRA OBREGÓN I MEXICO

»Jeg gav afkald på mine universitetsstudier, job, kirkekaldelser, min familie og danseoptrædender i Europa og Asien. Men jeg har været i stand til mere vedvarende at føle himlen og Gud i mit hjerte.«

SØSTER AYAKO ONO FRA SAPPORO I JAPAN

»Jeg håber på at kunne røre folks hjerte med evangeliet. Jeg er glad for, at Herren kan bruge mig som sit redskab.«

ÆLDSTE KEITH J. SCHMIDT FRA SHERIDAN I CALIFORNIEN I USA

»Der er ingen andre i min familie, som er medlemmer af Kirken. Da jeg første gang fortalte dem, at jeg ville tage på mission, sagde de, at jeg ikke ville få lov at bo hos dem, når jeg vendte hjem igen. Siden da er deres hjerte blevet blødgjort, og de er næsten blevet stolte af deres missionærsøn.«

SØSTER ALEXANDRINA BADEA FRA BUKAREST I RUMÆNIEN

»Jeg elsker at missionere. Jeg har et inderligt ønske om at hjælpe andre til at lære Jesu Kristi evangelium at kende, fordi det evangelium har ændret min og min families tilværelse. Jeg vil hjælpe folk til at erkende, at vor himmelske Fader elsker os alle i hele verden.« □

Hvordan kan jeg få mine venner til at forstå, hvorfor jeg vil på mission?

Svarene er ment som en hjælp og vejledning, men er ikke udtryk for Kirkens officielle lære.

LIAHONAS SVAR

Som medlem af Kirken vil du måske af og til have svært ved at forklare andre, hvorfor du gør bestemte ting. Folk betragter ofte fejlagtigt Herrens befalinger som begrænsende og strenge. Vi ved selvfølgelig at lydighed mod budene bringer lykke, udvikling og beskyttelse.

Det første skridt mod at forklare dine venner om din mission, er at fortælle dem, hvor meget evangeliet betyder for dig. Ved du, hvilke interesser eller aktiviteter, dine venner bruger meget tid på? Måske er de mønsterelever, sportsfolk eller kunstnere. Forklar dem, at ligesom de bruger tid på at studere, træne eller øve sig, bruger du tid på Kirken. Hvis det er passende, kan du bære dit vidnesbyrd. Fortæl dem, at det at tage på mission er et udtryk for din hengivenhed for Herren og hans evangelium og for dit ønske om at lede andre til sandheden.

Dernæst kan du forklare dem, at skønt personlig udvikling ikke er formålet med din mission, så er det en sidegevinst. Hjemvendte missionærer taler ofte om det, de har lært, så som disciplin, gode arbejdsvaner, omgængelighed, sparsommelighed og udholdenhed. Fortæl dine venner, at mange missionærer også lærer et nyt sprog og opholder sig i et fremmed land. De fleste vil nok betragte det som lærerigt.

De fleste hjemvendte missionærer er begejstrede for deres mission og er ivrige efter at fortælle om den. Dine venner er måske nysgerrige efter at høre, hvordan det er at være missionær. Hvis de får lov at møde en hjemvendt missionær, kan de se, at de fleste missionærer er taknemlige for de ofre, som de måtte yde, og for de velsignelser, som de har modtaget.

Sørg for at være glad og positiv, når du svarer på spørgsmål om evangeliet. Vis andre, at du glæder dig til engang at blive fuldtidsmissionær ved at være medlemsmissionær nu.

LÆSERNES SVAR

Jeg fortæller mine venner, at jeg lærte Kirken at kende gennem missionærerne. Jeg fortæller dem, at missionering er Herrens måde at udbrede evangeliets lys til folk på – og at det er en stor velsignelse at være engageret i denne kærlighedsgerning. Jeg fortæller dem, at jeg elsker dem og alle mennesker i verden, og at jeg gerne vil have, at alle skal have mulighed for at modtage evangeliets velsignelser. Jeg fortæller dem om den ubeskrivelige glæde, som man kan opnå, hvis man blot hjælper et menneske (se L&P 18:15–16).

Arnis Kanlinsh,
Riga Centralgren,
Riga Distrikt i Letland

En mission er en velsignelse, for enhver, som er villig til at tjene, fordi en mission hjælper os til at lære evangeliet bedre at kende. Men den største velsignelse er at være med til at føre sjæle til Kristus.
Tahia Mou-Fa,
Uturoa Ward,
Raromatai Stav i Tahiti

Med Helligåndens hjælp vil din kærlighed, din tro og dit vidnesbyrd om evangeliet stråle ud af dine øjne. Lad dine omgivelser vide, at evangeliet er din kilde til glæde, og at grunden til, at du vil være missionær er, at du vil lære andre, hvordan de kan opnå samme glæde.
Chiang Ya-Lin,
Kaohsiung 6. Ward,
Kaohsiung Stav i Taiwan

Fortæl dine venner, at vi alle er brødre og søstre, og at du tager på mission, fordi du gerne vil hjælpe folk, som ikke kender evangeliet. Bed til, at din himmelske Fader vil hjælpe dine venner med at forstå det.
Yekaterina Rodionova,
Skt. Petersborg Tsentralnij Gren,
Skt. Petersborg Nordre Distrikt i Rusland

Den eneste måde, hvorpå jeg kan få mine venner til at forstå, hvorfor jeg vil på mission, er ved at vise dem de forandringer, som er sket i mit liv, siden jeg lærte evangeliet at kende.

Mange missionærer har fortalt mig, at en mission medfører mange velsignelser. Deres himmelske Fader gav dem mange velsignelser, inden de rejste, og de troede, at når de tog på mission, så skulle de betale ham tilbage. Men han gav dem mange flere velsignelser, mens de var på mission.
Yuliia Ihorivna Kosarets'ka,
Poltava Tsentralnij Gren,
Donetsk-missionen i Ukraine

Min chef, mine klassekammerater, naboer og slægtninge syntes, at det var vanvittigt af mig at opgive mit job, mine studier og min familie for at forkynde om Jesus Kristus. De blev endnu mere urolige, da de hørte, at jeg ikke fik penge for det.

Jeg bad Herren om hjælp. Jeg begyndte at spørge folk: »Hvad er formålet med livet? Hvorfor er vi her? Hvor skal vi hen?« Jeg bar mit vidnesbyrd om frelsesplanen. Jeg forklarede, at mange af Guds børn venter på svarene på de spørgsmål.
Ældste Carlos Eduardo Faria Boato,
Maceió-missionen i Brasilien

Da jeg ydmygt havde bedt Gud om at blødgøre mine venners hjerte, bar jeg mit vidnesbyrd om Kirken og fortalte om mine følelser for Mormons Bog og mit store ønske om at virke for Herrens sag. Det førte til, at nogle af mine venner begyndte at undersøge Kirken.
May J. Ticong,
Lanang Ward,
Buhangin Stav i Davao i Filippinerne

Arnis Kanlinsh

Tahia Mou-Fa

Chiang Ya-Lin

Yekaterina Rodionova

Juliia Ihorivna Kosarets'ka

Ældste Carlos Eduardo Faria Boato

May J. Ticong

Ældste Mark Amiang

Søster Evelín Álvarez

Ældste Roberto Pacheco

Ældste Humberto Martins de Araújo jun.

Benjamin Mulambo Wa Mulambo

Ved min afskedsfest fortalte jeg om grundene til, at jeg tog på mission. Da jeg var færdig, havde mine venner tårer i øjnene. Jeg tror, at de blev rørt af Herrens Ånd. I dag er nogle af dem selv på mission. Andre undersøger Kirken.

Ældste Mark Amiang,
Lagos-missionen i Nigeria

Min veninde Eliana og jeg havde planlagt vores uddannelse og karriere. Men da jeg bad for at få at vide, om jeg skulle udføre en mission, fik jeg et bekræftende svar. Jeg fortalte Eliana, hvad evangeliet havde gjort for mig. Helligåndens påvirkning, som ledsagede mit enkle vidnesbyrd, hjalp hende til at forstå det.

Søster Evelín Álvarez,
Trujillo-missionen i Perú

Jeg forklarede, hvordan Jesu Kristi evangelium havde ændret mit liv, og jeg fortalte, at jeg først havde hørt om det fra missionærer, som havde forladt alt for at forkynde disse sandheder. Jeg fortalte mine venner, at det nu var min tur til at forkynde evangeliets glade budskab.

Ældste Roberto Pacheco,
Lima Central-missionen i Perú

Mens jeg gik i skole, fik jeg mulighed for at fortælle, hvorfor jeg havde i sinde at tage på mission, og hvad det betød for mig og de mennesker, som jeg ville komme i kontakt med. Jeg delte endda noget af Kirkens litteratur ud, og det fik mine klassekammerater til at forstå betydningen af missionering.

Ældste Humberto Martins de Araújo jun.,
Curitiba-missionen i Brasilien

Visse ting hjalp mig med at få mine venner til at forstå betydningen af en mission: Bøn, skrifterne og oplevelser, som jeg fortalt om, hvor jeg havde set vor himmelske Faders børn ændre deres liv.

Benjamin Mulambo Wa Mulambo,
Binza Ward,
Kinshasa Stav i Den Demokratiske
Republik Congo

Du kan yde dit bidrag til SPØRGSMÅL OG SVAR *ved at svare på nedenstående spørgsmål. Send dit svar, så vi har det senest den 1. december 2001. Send det til* QUESTIONS & ANSWERS 12/01, *Liahona,* Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150–3223, USA, *eller send en e-mail til* CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. *Du kan skrive dit svar på maskine eller med tydelig håndskrift på dit eget sprog. For at dit svar skal kunne komme i betragtning, skal det indeholde dit fulde navn, alder, privatadresse og ward og stav. Hvis du har mulighed for det, kan du vedlægge et foto af dig selv. Dette foto vil dog ikke blive returneret. Et repræsentativt udvalg af svarene bringes i bladet.* □

SPØRGSMÅL: *Jeg er tit ked af det. Hvad kan jeg gøre for at blive mere glad?*

Det er din KALDELSE

Barbara Jean Jones

FOTOILLUSTRATIONER: JED A. CLARK

Her ser vi på, hvad der sker og hvornår – fra du har din første samtale med din biskop eller grenspræsident og frem til den spændende hvide konvolut dumper ind ad brevsprækken.

Modtagelsen af kaldelsen er uden tvivl det mest spændende – og nervepirrende – skridt i den vordende missionærs liv. Hvis du nogensinde har spekuleret på, hvad der sker med dine missionærpapirer i de spændingsfyldte uger, fra de forlader din stavs- eller missionspræsidents hånd og indtil missionærkaldelsen dumper ind ad døren, så læs bare videre. Du får at vide, hvad der sker på hvert eneste skridt af turen, og du får nogle nyttige råd om, hvordan du bedst udfylder dine papirer.

UDFYLDELSEN AF DINE PAPIRER

Cirka fire måneder før du er parat til at rejse ud på din mission, træffer du en aftale med din biskop eller grenspræsident, så du kan blive interviewet og få missionæranbefalingspapirerne. Disse papirer indeholder en tjekliste, der viser, hvordan du får udfyldt papirerne, missionæranbefalingen og præstedømmeledernes formular, læge- og tandlægeerklæringer og evt. forsikringspapirer.

I missionæranbefalingspapirerne skriver du oplysninger om dig selv, såsom din baggrund, dine ønsker og evner til at lære et nyt sprog, din uddannelse og hvordan din mission bliver finansieret. For at tegne så nøjagtig et portræt af dig selv som muligt bør *du* – ikke din mor eller far – udfylde skemaet. Vær helt åben og ærlig omkring dine ønsker og evner.

På formularen vedhæfter du et foto af dig selv, klædt og klippet i overensstemmelse med missionærstandarderne. Husk på, at sammen med de personlige oplysninger, som du opgiver, kigger et medlem af De Tolv Apostles Kvorum på dit billede, mens han søger inspiration til, hvor du skal sendes hen. Dette foto sendes til din missionspræsident, når du har fået tildelt en mission. Det første indtryk, som du giver af dig selv til din missionspræsident, er uhyre vigtigt.

Når du begynder at udfylde dine anbefalingspapirer, så aftal straks tid med din tandlæge og læge. Ved at opsøge lægen og tandlægen i god tid, undgår du at skulle udskyde din mission, hvis du skal igennem en eller anden form for behandling. Din egen og din læges grundige og ærlige vurdering af din sundhedstilstand i lægeerklæringen er vigtige faktorer, når du skal tildeles en mission.

Når disse formularer er udfyldt og eventuelle sundhedsproblemer er afklaret, aftaler du tid til endnu et interview med din biskop eller grenspræsident. Hvis han fornemmer, at du er værdig og parat, henviser han dig til et interview hos din stavs- eller missionspræsident. Hvis du har begået nogen overtrædelse, som endnu ikke er blevet bragt i orden, *så tøv ikke med at bede dine præstedømmeledere om hjælp.* Ingen vordende missionær må tro, at de kan se gennem fingre med synder, de ikke har omvendt sig fra, og samtidig have fred med sig selv. Hvis

bekendelsen udsættes, kan det betyde, at kaldelsen må udskyde eller annulleres. En missionær kan blive sendt hjem for at give vedkommende den fornødne tid til at fuldføre omvendelsesprocessen.

BEHANDLINGEN AF DINE PAPIRER

Når dine præstedømmeledere har bekræftet, at du på enhver måde er parat til at tjene, udfylder de præstedømmelederens kommentarformular og sender oplysningerne til områdekontoret. Oplysningerne fra papirerne indføres i et computerprogram, som Missionærafdelingen har udviklet. Dette elektroniske system gør det muligt for afdelingen at behandle omtrent 35.000 kaldelser om året.

Disketten og papirerne med din anbefaling sendes så fra områdekontoret til Missionærafdelingen i Salt Lake City, hvor oplysningerne fra disketten overføres til Missionærafdelingens computersystem. Hvis formularerne er mangelfuldt udfyldt, eller hvis disketten ankommer mere end 90 dage, før du er parat til at begynde din mission, sendes den tilbage til din områdepræsident med besked om at indsende dem igen eller løse eventuelle problemer.

Derefter gennemgår en komité af læger din læge- og tandlægeerklæring for at sikre sig, at de er udfyldt korrekt, og for at bekræfte, at du er både fysisk og mentalt egnet til at klare de hårde krav, som en fuldtidsmission stiller.

Når dine anbefalingspapirer har været igennem disse processer, er man klar til at tildele dig en mission.

Begynd med et personligt interview med din biskop eller grenspræsident, cirka fire måneder, før du er parat til at rejse.

Udfyld selv formularen. Vær omhyggelig og ærlig, og vedlæg et billede af dig selv, klædt og klippet efter missionærstandarderne.

Aftal en tid med din læge og tandlæge, så hurtigt som muligt, så du undgår forsinkelser.

TILDELING AF DIN MISSIONÆRKALDELSE

Hver eneste missionær kaldes af Gud gennem Kirkens præsident. Selve missionstildelingen udføres af medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum, som er blevet kaldet og bemyndiget dertil af profeten.

Alt efter antallet af missionærer, som skal fordeles, mødes to eller fire medlemmer af De Tolv Apostles Råd hver uge i separate lokaler i Kirkens hovedsæde. Efter at have knælet og bedt om guddommelig vejledning, sætter hver af dem sig foran en computerskærm. På skærmen kan de se de vordende missionærers billeder og personlige oplysninger, en ad gangen, samt alle Kirkens missioners behov for nye missionærer. Hver missionær bliver personlig tildelt en bestemt mission.

Mens ældste Thomas S. Monson var medlem af De Tolv Apostles Råd, sagde han: »... én ting ved jeg: Hver af disse hellige tildelinger sker under guddommelig inspiration« (»Herrens hær«, *Stjernen*, april 1990, s. 26).

MODTAGELSEN AF DIN KALDELSE

Når du er blevet kaldet og tildelt en mission, sendes dit kaldelsesbrev og de medfølgende missionsoplysninger kort efter af sted til dig. Kaldelsesprocessen kan tage fra to til seks uger, alt efter hvor du bor og hvor

To til seks uger efter at du har sendt missionærpapirer ind, får du den spændende og åndelige oplevelse at åbne din kaldelse.

omhyggeligt dine papirer var udfyldt, da du indsendte dem.

Enhver, der har åbnet en missionærkaldelse, ved, hvilken spændende og åndelig oplevelse det kan være. Da Joel Hiller fra Taylorsville i Utah så den hvide konvolut, som hans mor havde stillet frem på køkkenbordet, hamrede hjertet i brystet på ham, og han kunne knap vente, indtil hans familie og to nære venner et par timer senere var samlet i hans hjem.

Efter det, der syntes at have været de længste tre timer i Joels liv, boblede hjemmet af begejstring, mens alle samledes, snakkede, lo og gættede. Men en åndelig stilhed sænkede sig over stuen, da Joel åbnede konvolutten og læste profetens ord højt: »Kære ældste Hiller. Du er hermed kaldet til at tjene som missionær for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«

Joel fortæller, hvad han følte, mens han læste brevet: »Jeg følte mig beæret over at blive kaldet, og Ånden bar straks vidnesbyrd for mig om, at det var det rette valg og den rette mission for mig. Det var en enestående begivenhed.« □

Når alle papirerne er udfyldt, aftaler du tid til et nyt interview med din biskop eller grenspræsident.

Hvis du er parat, henviser din biskop eller grenspræsident dig til din stavs- eller missionspræsident til et interview.

Når dine præstedømmeledere føler, at du er parat, sendes dine oplysninger via områdepræsidentskabet til Missionærafdelingen i Salt Lake City.

Bered dig

Hvordan kan jeg forberede mig, så kan jeg blive den bedst mulige missionær?

Her er nogle råd fra nuværende missionærer og andre læsere:

• Bed dagligt. Bed din himmelske Fader om hjælp til at forberede dig.

• Herren har brug for værdige missionærer. Hold budene hver dag.

• Tag aktiv del i seminar og institut.

• Læs skrifterne hver dag, især Mormons Bog. Efterprøv Moronis løfte, som du finder i Moroni 10:3–5.

• Lær ansvarlighed ved at ære enhver kaldelse og opgave, som du får (se L&P 88:80). Som hjemmelærer har du for eksempel alle tiders mulighed for at knytte tillidsforhold til andre.

• Besøg templet så ofte, du kan.

• Tilbring så meget tid som muligt sammen med din familie – du kommer til at savne dem, når du er væk. Tag del i familiebøn, hjemmeaftten og andre familieaktiviteter.

• Ved familieaften kan du øve dig i at undervise familien og gøre brug af skrifterne og missionærlektionerne.

• Gå i kirke hver søndag og nyd Ånden der.

• Modtag din patriarkalske velsignelse. Hvis du allerede har fået den, så læs den ofte.

• Øv dig i at kontakte folk og være venlig.

• En mission er krævende, så hold dig i god fysisk form.

• Begynd at spare op nu. Læg til side til din mission, så ofte du kan.

• Gå ud med missionærerne og missionslederen i wardet eller grenen.

• Undervis sammen med fuldtidsmissionærerne og se, hvordan de underviser folk.

• Øv dig i at fremføre lektionerne for dine venner.

• Overvær dåbsmøder i dit ward eller din gren.

• Bær dit vidnesbyrd, så ofte du har mulighed for det.

• Invitér ikke-medlemmer med i kirke og til aktiviteter.

• Deltag i missionærforberedelseskurset.

• Lær trosartiklerne udenad. □

FOTOILLUSTRATION: WELDEN C. ANDERSEN

(Side 25 af *Liahona* følger efter Kirkenyt og *Lille Liahona*).

Lille Liahona

TIL BØRNENE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ▪ OKTOBER 2001

FRA VEN TIL VEN

ÆLDSTE WAYNE M. HANCOCK
DE HALVFJERDS

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Fra en samtale med Kellene Ricks Adams
BAGGRUNDSFOTO: JED A. CLARK

Jeg elsker min patriarkalske velsignelse. Jeg har den med mig overalt, og jeg læser den ofte for at få hjælp og vejledning. I kan glæde jer til at få den nødvendige anbefaling fra jeres biskop eller grenspræsident og så siden modtage jeres egen velsignelse.

Vores patriarkalske velsignelse kommer fra en kærlig himmelsk Fader gennem en ordineret patriark og rummer særlige og specifikke råd til den enkelte. Men vi forstår ikke altid vores velsignelser, når vi modtager dem. Nogle gange kan der gå flere år, før vi oplever, at dele af velsignelsen går i opfyldelse. Men hvis vi læser dem, beder angående dem og stræber efter at følge de råd og den vejledning, som vor himmelske Fader giver os i de hellige velsignelser, modtager vi yderligere hjælp og vejledning.

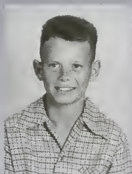
Der var især en sætning i min patriarkalske velsignelse, som greb mig: »Du bliver kaldet til at forkynde evangeliet ude i verden.« Jeg havde hele mit liv haft et ønske om at være missionær, så da jeg hørte den sætning, følte jeg, at jeg nok skulle få muligheden.

Da det var tid for mig at tage på mission, var USA i krig, og kun meget få unge mænd fik lov til at tage på mission. Resten skulle tjene deres land, hvis de blev indkaldt til krigen.

Dengang blev alle vordende missionærer interviewet både af generalautoriteter og deres lokale kirkeledere. Jeg var inde til interview og på grund af den sætning i min patriarkalske velsignelse, mente jeg, at jeg nok skulle blive kaldet på mission. Jeg blev dybt skuffet, da jeg fik at vide, at jeg skulle tjene mit land i stedet.

Jeg tænkte tit på den sætning i min patriarkalske velsignelse. *Hvornår og hvordan bliver jeg kaldet til at forkynde evangeliet?* spurgte jeg mig selv. Som

Som seksårig sammen med sin søster Evelyn Anne.

Som ca. tiårig viser han sin yndlingsfrisure.

Som 18-årig universitetsstuderende (tv) sammen med sin fætter Bevan B. Blake.

Her er han sammen med sin hustru Connie til en familiesammenkomst.

Ældste Hancock i dag.

generalautoritet forkynder jeg selvfølgelig evangeliet over hele verden. Nu ser jeg, hvordan løftet blev indfriet. Men da jeg var yngre, spekulerede jeg tit over det.

Der er tidspunkter i vores liv, hvor vi spekulerer over, hvordan Herren vil holde sine løfter. Til tider er det svært at se det hele fra hans evige perspektiv, og vi begynder at spørge os selv, hvorfor han gør visse ting, og hvorfor bestemte ting sker for os. Vi skal huske på, at vor himmelske Fader er fuldkommen, og at han elsker os meget højt. Vi bør altid stole på ham, så fører og leder han os frem til lykken.

En af de måder, hvorpå vor himmelske Fader hjælper os til at finde lykke, er gennem retskafne forældre og kirkeledere. De ser anderledes på det hele, end vi gør, og vi skal lytte til dem og adlyde dem.

Der var en gang en flok unge mænd, som tog ud til en sø. De havde taget en bue og ti pile med. Da de havde skudt alle pilene af sted og set dem falde ned i søen, besluttede en dreng at svømme ud midt i søen for at hente den sidste pil. Han sprang i vandet og svømmede ud efter den. Han fik fat i den og vendte om for at svømme tilbage til bredden. Men nu var han blevet meget træt. Hans våde tøj tyngede ham ned. Det var svært at svømme med pilen i hånden. Han var bange for at drukne, og i desperation råbte han om hjælp fra sine venner.

»Rejs dig op og gå i land,« råbte de tilbage til ham. Han kunne ikke se klart, men hans venner, som så det hele inde fra bredden, vidste, at han var inde på smult vand. Han behøvede blot at rejse sig op, så var han reddet.

Vore forældre og kirkeledere kan ofte se ting, som vi ikke ser. Hvis vi lytter til dem, kan deres vejledning hjælpe os med at nå sikkert ind til bredden. Lydighed er afgørende for vores sikkerhed og beskyttelse.

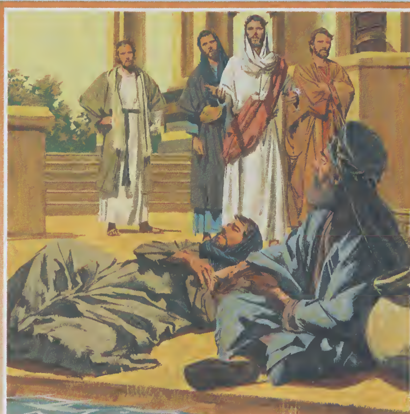
Det er også vigtigt at leve hæderligt. Engang da jeg arbejdede på et stort projekt i Italien, opfordrede de mennesker, som jeg arbejdede sammen med, mig til at gøre noget uhæderligt. »Alle gør det,« sagde mine kolleger. »Sådan gør man bare.« Måske havde de ret i det, de sagde. Men jeg ville ikke gøre noget, som jeg vidste var forkert. Sammen besluttede vi at gøre det rette og hæderlige, og vores projekt fik fremgang.

Livet giver dig mange muligheder for at snyde, lyve eller gøre andet, som du ved, at du ikke burde gøre. Af og til vil andre opfordre dig til at træffe forkerte valg. Måske ser det ud, som om alle gør det forkerte, og at du er den eneste, som vælger det rette. Du kan føle dig fristet til at følge de andre.

Husk på, at man altid, altid bliver velsignet for at vælge det rette. Vor himmelske Fader kender de beslutninger, som du træffer, og han vil styrke og støtte dig i vanskelige situationer. Han elsker dig meget højt. Dine forældre og dine primarylærere og ledere elsker dig også. Hav tillid til dem og vær lydig, så modtager du store velsignelser. □

HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE

I SIN FADERS TJENESTE PÅ JORDEN

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

Under en jødisk højtid var Frelseren taget ud til dammen Betesda i Jerusalem. Folk troede, at vandet i dammen kunne rense dem fra sygdomme eller andre fysiske lidelser.

Joh 5:1–4

I nærheden af dammen så Jesus en mand, der havde været syg i 38 år. Manden fortalte, at han ikke kunne komme ned i vandet ved egen hjælp.

Joh 5:5–7

Selv om det var sabbat sagde Jesus til manden: »Rejs dig, tag dine båre og gå!« Manden blev straks helbredt og gik sin vej.

Joh 5:8–9

Jøderne hævdede, at det var forbudt at udføre mirakler på sabbatten, og de forfulgte Jesus.

Joh 5:10–16

Jesus svarede, at han udførte sin Faders værk.

Joh 5:17

JESUS BESPISER 5000 MENNESKER

Nogle af Johannes Døbers venner kom hen til Jesus og fortalte ham, at Johannes var blevet slået ihjel. Han var blevet slået ihjel, fordi han havde sagt, at kongen skulle omvende sig.

Matt 14:1–12

Da Jesus hørte det, tog han ud til et sted i nærheden af Galilæa Sø for at være alene. Mange mennesker vidste, hvor han var, og tog også derud i håb om, at han ville undervise dem. Mere end 5000 mennesker gik ud for at høre ham.

Matt 14:13; Mark 6:44

Da han havde undervist dem, var det blevet spisetid, og de fleste havde ikke noget mad. Hans disciple ville sende folk ud til landsbyerne, hvor de kunne købe mad.

Matt 14:15; Mark 6:36

Men Frelseren bad disciplene om at se, om der var nogen, som havde mad med. De fandt en dreng, som havde fire brød og to små fisk.

Matt 14:16–17; Mark 6:37–38; Joh 6:9

Jesus bad alle folk om at sætte sig. Så velsignede han brødet og fiskene og delte fiskene og brød brødet i stykker.

Matt 14:18–19; Mark 6:39–41

Da disciplene delte maden ud til folk, var der mere end nok til alle!

Matt 14:20–21; Mark 6:41–44

JEG KAN VÆRE MISSION

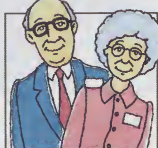
Corliss Clayton

START

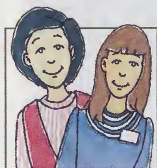
Bed for missionærerne.

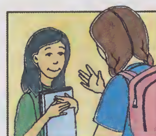

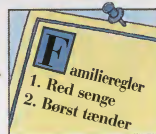

Invitér en ven med i Primary.

Lær at lave mad.

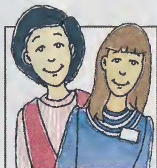
Adlyd familiereglerne.

ÆR NU!

Studér skrifterne.

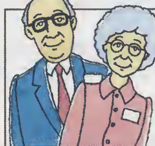

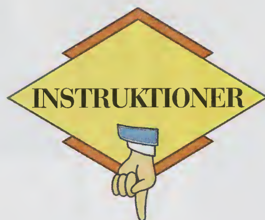

MÅL

Når du spiller dette spil, lærer du noget af det, som du kan gøre for at være missionær lige nu, og om, hvordan du kan forberede dig til en mission senere.

1 Luk tidsskriftet op og læg det, så alle deltagere kan se spillepladen.

2 Lad hver deltager lægge en knap eller en anden form for brik på START. Lad så den første deltager kaste med terningen og rykke det angivne antal felter frem i den retning, som hånden viser.

3 Hvis en deltager lander på missionsforberedelses-feltet, lader du ham eller hende læse om, hvordan man forbereder sig på en mission, og derefter får vedkommende en ekstra-tur. Hvis en deltager lander på et felt med et billede af nogle missionærer, skal vedkommende komme i tanker om en anden aktivitet, som kan hjælpe ham eller hende til at forberede sig til en mission – og så får vedkommende en tur til.

4 Husk på, at på en mission bør du aldrig gå nogen steder uden din kammerat. Så den, der kommer først i mål, bliver ved med at få sin tur, så han eller hun kan hjælpe en anden deltager i MÅL. Fortsæt spillet, indtil alle er kommet i mål. □

ILLUSTRERET AF MARK ROBISON

Sandhed fra Elias

Mildt ♩ = 80–88

Em
E - li - as gav nøg - len til fæd - re - ne hen, da blev
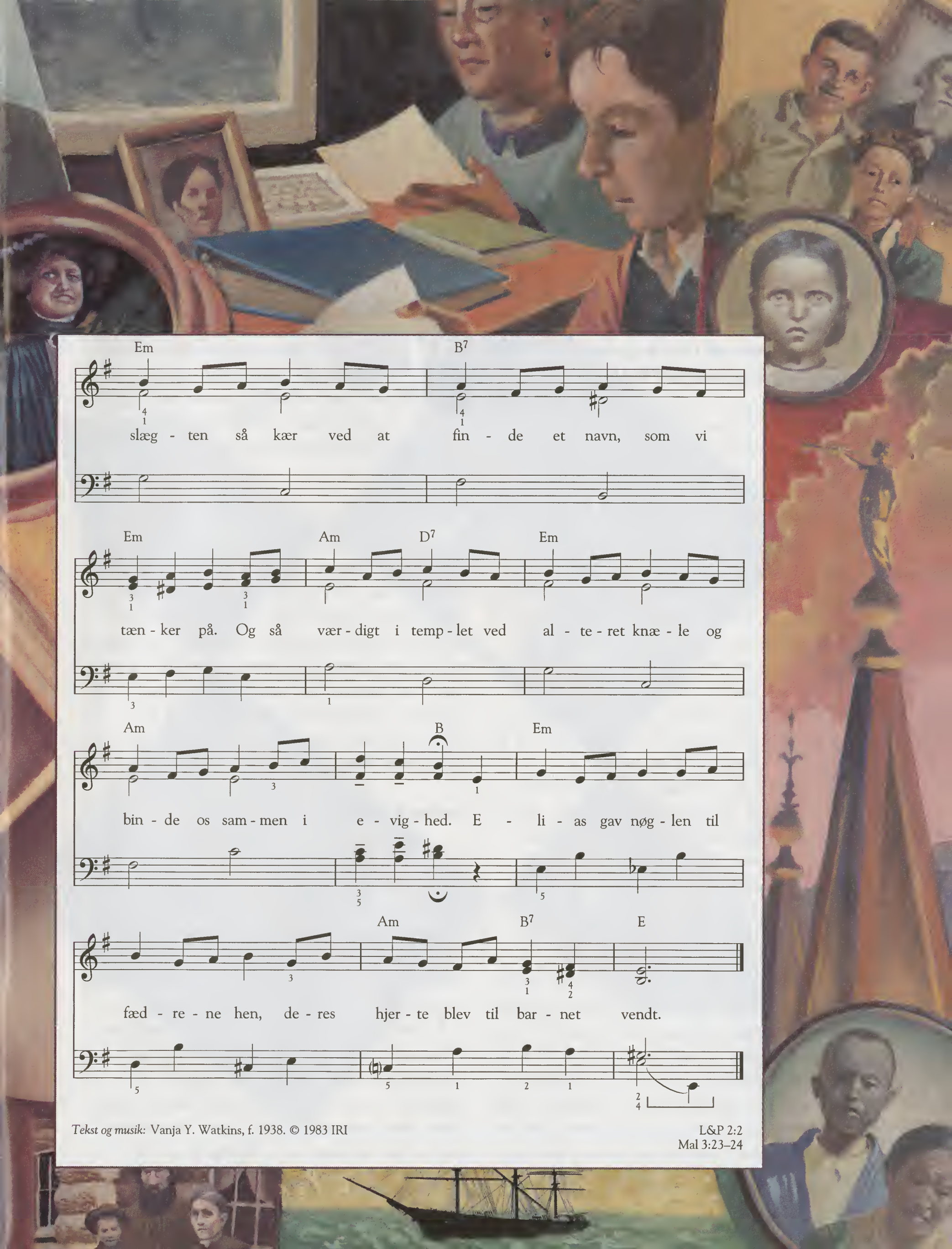
Am B7 Em
bar - nets hjer - te vendt til fæd - res tro. På grund af den tro har E -

Am B7
li - as os lært, at vort hjer - te kan be - seg - les ved vor

Em Am D7
tro. Og vi kan som børn sø - ge

Denne sang kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem.

ILLUSTRERET AF RICHARD HULL

Em
B7
slæg - ten så kær ved at fin - de et navn, som vi
Em
Am
D7
Em
tæn - ker på. Og så vær - digt i temp - let ved al - te - ret knæ - le og
Am
B
Em
bin - de os sam - men i e - vig - hed. E - li - as gav nøg - len til
Am
B7
E
fæd - re - ne hen, de - res hjer - te blev til bar - net vendt.
Tekst og musik: Vanja Y. Watkins, f. 1938. © 1983 IRI
L&P 2:2
Mal 3:23–24

FORJÆTTELSER

Diane S. Nichols

»Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte« (L&P 82:10).

Romero havde glædet sig til denne dag. Han og hans mor skulle i parken. Men inden de kunne tage af sted, blev hans mor bedt om at besøge en syg nabo. Romeros mor lovede, at de kunne gå i parken, når hun kom tilbage, hvis han ville ordne nogle ting, mens hun var væk. Det lovede Romero at gøre.

Da Romeros mor var gået, begyndte han på det, som han havde lovet. Men så kom hans ven José. Romero huskede, at hans mor havde lovet, at de kunne tage i parken, hvis han var lydig. Han sagde til José, at han ikke kunne lege, fordi han skulle passe sine pligter. Romeros mor blev glad, da hun så, at han havde gjort det, som hun havde bedt om. Hun holdt sit løfte, og de tilbragte eftermiddagen sammen i parken.

Nogle gange beder vor himmelske Fader os om at gøre noget bestemt og lover os velsignelser, hvis vi gør det. Selv om vi ikke altid får velsignelserne med det samme, ja, måske slet ikke i dette liv, så *skal* vi nok få dem, hvis vi er lydige.

En af de ting, som Herren har bedt os om, er at lytte til profeterne og følge deres belæringer. Hvis vi gør, hvad de beder om, bliver vi velsignet.

Ved generalkonferencerne i april og oktober hvert år taler profeten til os på vor himmelske Faders vegne. Det er vigtigt at lytte til og gøre det, som han beder os om. Vores profet, Gordon B. Hinckley, har bedt os om at være mere som Frelseren ved at være mere tilgivende og forstående. Han har bedt os om at være lydige mod vores forældre og venligere mod vores familie. Han har bedt os om at holde familieaften og bede og takke vor himmelske Fader for vore velsignelser. Han har fortalt os, at vore bønner bliver besvaret.

Hvis vi gør, hvad profeten beder os om, gør vi det, som vor himmelske Fader ønsker, og så modtager vi mange velsignelser. Vor himmelske Fader holder altid sine løfter.

Instruktioner

Find ud af, hvad profeten og apostlene har sagt, at vi skal gøre for at styrke vore familier (se januar- og julinumrene af *Liahona*; se også »Kendetegnene på et lykkeligt hjem«, side 2–9 i dette nummer af *Liahona*). Skriv nogle af disse ting på de store sten på stien på side 13. Klip huset og stien ud og lim det på karton. Bøj langs de stiplede linjer og sæt huset sammen. Lim hver tap på bagsiden af kanten af den modstående husvæg (se illustrationen). Lim stien fast i bunden af huset, så den fører hen til døren. Når du har gjort noget af det, som står på en af stenene, så farvelæg den pågældende sten.

Forslag til fællestid

1. Præsident Hinckley har bedt os om at holde sabbatten hellig. Del børnene op i to grupper. Lad den ene gruppe tænke over, hvad de bør gøre om søndagen. Lad den anden gruppe tænke over, hvad de bør gøre om lørdagen for at gøre sig klar til søndagen. Lad deltagere fra hver gruppe mime disse ting. Lad den anden gruppe gætte, hvad det er, de gør. Mind dem om, at når vi gør det gode på sabbatten, så holder vi et bud og føler os nærmere vor himmelske Fader.

2. Saml 10–15 små pinde og sæt en mærkat med teksten »Skraldespand« på en pose eller beholder. Bed et barn om at knække en af pindene. Fortæl, at når vi bruger »skraldespands-ord« – ord, som er upassende eller sårende – kan vi svække vores familie ligesom den lille pind. Vi bør kassere de ord. Læg den knækkede pind i »skraldespanden«. Fortæl, at

i stedet for at sige det, der kan svække vores familie, bør vi anvende ord, som kan styrke dem. Spørg børnene, hvilke ord, der kan styrke familien (f.eks. »tak«, »vil du være venlig«, »det var flot«, »skal jeg hjælpe dig«). Lad hvert af de børn, som siger et godt ord eller en god vending, lægge en af de resterende pinde i en stak, så der dannes et bundt af pinde. Bind pindene godt sammen og bed et barn om at prøve at knække bundtet. Ligesom bundtet af pinde er familien meget stærkere, når familiens medlemmer opmuntrer hinanden ved at sige rare ord. Syng en sang eller salme om familier. Tilskynd børnene til at prøve denne aktivitet derhjemme til familieaftenen. □

Illustration

LIM

LIM

LIM

LIM

LIM

LIM

LIM

LIM

LIM

INGEN TYR I

Som fortalt til Sheila R. og Francis M. Woodard

Hvert år tog mine forældre mig med ud for at besøge min tante Ruby og onkel George, som boede på en gård. Jeg holdt meget af at besøge dem, fordi der var så meget at se og gøre. Jeg legede i laden, var med til at fodre dyrene, kørte på traktoren og udforskede deres store røde skur.

Engang da jeg var ni år gammel, hjalp jeg onkel George med at fodre dyrene i stalden: »Du er meget stille til morgen, Justin« sagde han.

»Jeg tænkte på noget, som min primarylærerinde sagde i sidste uge,« fortalte jeg ham.

»Hvad har hun sagt?« spurgte onkel George, mens han kastede hø hen til en af køerne.

»Hun sagde, at det at træffe de rigtige valg vil hjælpe mig til at holde de løfter, som jeg gav min himmelske Fader, da jeg blev døbt. Men det er svært *altid* at træffe de rigtige valg.«

Onkel George nikkede. »Det *er* svært altid at træffe det rigtige valg. Men når vi efterlever evangeliets standarder og følger ›den lige og snævre sti‹, som skrifterne opfordrer os til, hjælper Herren os.«

Jeg tænkte på den »lige og snævre sti« resten af morgenen. Da vi havde fodret dyrene, sagde onkel George: »Tak for hjælpen, Justin. Hvad har du lyst til at lave nu?«

»Jeg vil gerne over til min ven Jeff, men far og mor plejer at følge mig derover.«

Onkel George skubbede hatten tilbage og sagde: »De er taget ind til byen med Ruby. Og jeg kan heller ikke følge dig derover, for jeg skal reparere traktoren.«

Han lagde armen om min skulder og førte mig hen til en tør afvandingsgrøft. »Hvis du hopper ned i grøften,« sagde han, »så kan du følge den hele vejen hen til Jeffs hus. Kan du klare det?«

Jeg sagde, at det var jeg sikker på, at jeg kunne. Inden jeg gik, gav han mig to advarsler. Den ene var, at jeg skulle blive nede i grøften. For hvis jeg gik op, kunne jeg komme til skade eller fare vild. Den anden var, at jeg skulle blive ved med at gå, selv om jeg blev træt. Han lovede mig, at hvis jeg fulgte hans anvisninger, så ville jeg

ILLUSTRERET AF DICK BROWN

GRØFTEN

ikke få problemer med at finde hen til min ven.

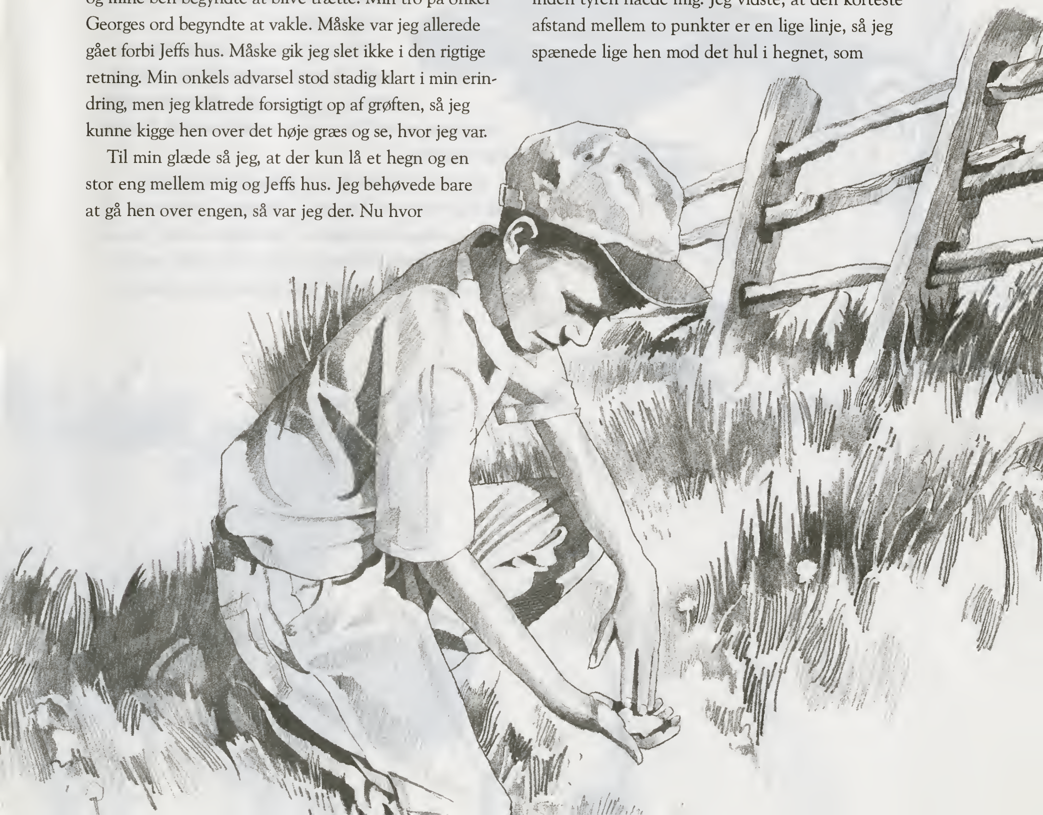
Til at begynde med var jeg nervøs. Græsset langs grøften var så højt, at jeg ikke kunne kigge op over kanterne. Men snart så jeg en masse spændende ting omkring mig, og så var jeg ikke længere bange for at være nede i grøften. Jeg fandt et lille, hvidt sneglehus og en masse spændende planter. Så fandt jeg en lille sten, som jeg puttede i lommen.

Men efter et stykke tid var det ikke spændende mere, og mine ben begyndte at blive trætte. Min tro på onkel Georges ord begyndte at vakle. Måske var jeg allerede gået forbi Jeffs hus. Måske gik jeg slet ikke i den rigtige retning. Min onkels advarsel stod stadig klart i min erindring, men jeg klatrede forsigtigt op af grøften, så jeg kunne kigge hen over det høje græs og se, hvor jeg var.

Til min glæde så jeg, at der kun lå et hegn og en stor eng mellem mig og Jeffs hus. Jeg behøvede bare at gå hen over engen, så var jeg der. Nu hvor jeg havde målet i sigte, glemte jeg min onkels advarsler.

Jeg smuttede gennem et hul i hegnet og gik hen over engen. Jeg tænkte kun på, hvor sjovt Jeff og jeg skulle have det. Jeg lagde slet ikke mærke til, hvad der foregik omkring mig, før jeg hørte en højlydt prusten og lyden af knækkende grene. Jeg vendte mig og fik øje på en stor tyr, der stormede frem mod mig ude fra kanten af engen.

Nu havde jeg et nyt mål, nemlig at nå hen til hegnet, inden tyren nåede mig. Jeg vidste, at den korteste afstand mellem to punkter er en lige linje, så jeg spænede lige hen mod det hul i hegnet, som

jeg tidligere var smuttet igennem. Jeg løb så hurtigt, at jeg kunne høre luften hvisle forbi mine ører. Hele tiden bad jeg stille til min himmelske Fader om, at han ville velsigne mig, så jeg kunne løbe hurtigere end tyren.

Jeg nærmede mig hegnet, men tyren kom også nærmere. Jeg var sikker på, at jeg kunne mærke dens hede ånde i nakken, da jeg smuttede gennem hullet ud i sikkerhed. Den prustede højlydt, mens den maste sin næse gennem hullet og indså, at den ikke kunne få fat i mig.

Mit liv var blevet reddet. Min himmelske Fader havde hørt min bøn. Mit hjerte var fuldt af taknemlighed.

Nu var det eneste, jeg ønskede at gøre, at vende tilbage til den »lige og snævre sti« og følge min onkels instrukser. Jeg vidste, at der ikke var tyre nede i grøften. Der var jeg i sikkerhed.

Jeg havde erfaret, at min primarylærer og onkel George havde ret. Det giver sikkerhed at vælge det rette og følge den rigtige vej. Jeg vidste, at min himmelske Fader altid ville hjælpe mig med at holde mig på den »lige og snævre sti«, hvis jeg lyttede og adlød. □

TRYGHEDEN VED AT HOLDE GUDDOMMELIGE PAGTER

Når vi indgår og holder hellige pagter, velsignes vi med kraft til at udholde modgang, modstå fristelser og nyde evangeliets fulde velsignelser. Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Hvis vi holder vore pagter, vil vore pagter holde os åndeligt trygge« (»I skal sejre, ›ligesom også jeg har sejret‹«, *Stjernen*, juli 1987, s. 63).

HVAD ER EN PAGT?

En pagt er en gensidig aftale mellem Gud og et menneske eller en gruppe mennesker. Guds stiller betingelserne for sin pagt. Hvis vi adlyder betingelserne, modtager vi de velsignelser, som han har lovet dem, der holder pagten. Han lover os kærligt: »Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger« (L&P 82:10).

Alle vor himmelske Faders bud bygger på pagter. Pagter indgås ved frelsende ordinancer såsom dåben, nadveren og de ophøjende ordinancer, som forrettes i templet.

HVILKE VELSIGNER OPNÅS VED AT HOLDE PAGTERNE?

Hver pagt, som vi holder, medfører særlige velsignelser. Når vi for eksempel værdigt modtager nadveren og fornyer vores dåbspagt, loves vi, at vi altid har Herrens Ånd med os (se L&P 20:77, 79). De, der holder betingelserne for det celestiale ægteskabs »nye og evige pagt«, loves, at »de skal gå forbi engle og guder ... til deres ophøjelse og herlighed i alle ting« (L&P 132:19).

Når vi knytter os til Gud ved at adlyde hellige pagter, velsignes vi med en beskyttende kraft, der værner mod den onde. I svære tider kan vore pagter især indgyde os styrke. Ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret: »Frugten af at holde pagterne er Helligåndens nærhed og en øget evne til at elske. Det sker, fordi Jesu Kristi forsoning har kraft til at ændre vores karakter ... Vi [ser] ... den mirakuløse åndelige vækst, som kommer til dem, der påtager sig pagter og holder budene« (»Guds vidner«, *Stjernen*, januar 1987, s. 31).

EN PERSONLIG FORBINDELSE

En søster, som på grund af svære helbredsmæssige årsager var ude af stand til at overvære Kirkens møder, oplevede, hvor dejlig, personlige Guds pagter er. På grund af de særlige omstændigheder sendte biskoppen aronske præstedømmebærere hjem til hende for at forrette nadveren. Hun vidste, at de skulle komme, men hun havde ikke ventet den stærke følelse af Guds kærlighed, som hun oplevede, mens de knælede og velsignede brødet og vandet – til hende alene. »Jeg glemmer aldrig, hvordan de stod der med nadverbakken med kun ét stykke brød og én kop med vand på. Da jeg tog de hellige symboler, følte jeg en dyb personlig forbindelse til min Frelser. Jeg vidste, at hans forsoning virkelig omfattede mig. Jeg følte hans barmhjertighed og kærlighed. Jeg blev på enhver måde fornyet og styrket til at møde mine særlige udfordringer.«

Vor himmelske Fader, der er helt klar over vore menneskelige svagheder og personlige udfordringer, gav os pagter for at sikre vores vej gennem jordelivet. Jo mere omhyggelige vi er med at holde vore pagter, desto mere åndelig tryghed finder vi ved vores lydighed mod Herren. □

ILLUSTRERET AF SHERI LYNN BOYER DOTY

Missionering og forsoningen

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Profeten Joseph Smith sagde engang, at alt »andet, som falder ind under vor religion, er kun tillæg« til Jesu Kristi forsoning.[1] På samme måde og af samme årsag er enhver sandhed, som missionærer eller medlemmer forkynder, kun tillæg til alle tiders vigtigste budskab, nemlig at Jesus er Kristus, verdens Frelser og Forløser.

Vores grundlæggende budskab er det, at ved helt og holdent at bringe sit legeme, sit blod og sin sjælekval som offer sonede Kristus for Adams og Evas overtrædelse i Edens Have og for de synder, som hvert eneste menneske i denne verden, fra Adams dage og indtil verdens ende, begår.

Nogle af disse velsignelser er betingelsesløse, såsom opstandelsens gave. Andre velsignelser er betinget af lydighed mod budene, modtagelse af ordinancer og en livsførelse, som sømmer sig for en Kristi discipel.

Men hvordan man end ser på det, så er evangeliets centrale budskab dette, som Mesteren selv udtrykte det: »Jeg er Vejen og Sandheden og Livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.«[2] Derfor er Kristi forsoning, som muliggør denne tilbagevenden til Faderen, den centrale kendsgerning, den altafgørende grundvold og den vigtigste lærdom i den store og evige frelsesplan, som vi er kaldet til at forkynde.

FORUDSÆTNINGER FOR DÅB

Der er formentlig meget få missionærer, om nogen overhovedet, som ikke kender vigtigheden af denne lærdom. Men det har overrasket mig, at det ikke er noget, som straks bringes frem, når man drøfter missionering.

For eksempel har jeg ved zonekonferencer spurgt missionærerne, hvad det er, de ønsker, at undersøgerne skal gøre som følge af deres undervisning.

»Blive døbt!« råbes der i højlydt kor.

»Ja,« siger jeg, »men hvad går der forud for det?«

Så bliver de lidt forsigtige. *Aha*, tænker de. *Det er en quiz. En quiz, som går på den første lektion.* »Læse Mormons Bog!« er der en, som råber. »Bede!« brøler en ældste. »Komme i kirke!« siger en af søstrene. »Modtage alle lektionerne!« føjer en anden til.

»Ja, nu har I sådan set dækket alle de forpligtelser, som vi finder i den første lektion,« siger jeg, »men hvad ønsker I ellers, at jeres undersøgere skal gøre?«

»Blive døbt!« lyder koret for anden gang.

»Ældste og søstre,« siger jeg bønfaldende, »I har allerede omtalt dåb, men jeg spørger stadig.«

Så er de *helt* paf. *Det må være forpligtelserne fra de øvrige lektioner*, tænker de. »Efterleve visdomsordet!« er der en, der siger. »Betale tiende!« råber en anden. Og så videre.

Enhver sandhed, som en missionær eller et medlem forkynder, er blot tillæg til historiens vigtigste budskab, nemlig at Jesus er Kristus.

DEN STØRSTE AF ALLE, AF DEL PARSON

Jeg må desværre sige, at missionærerne sjældent når frem til de to mest grundlæggende ting, som vi ønsker, at undersøgerne gør, inden de bliver døbt: Nemlig at udvikle tro på vor Herre Jesus Kristus og omvende sig fra deres synder. Og dog tror vi, »at evangeliets første grundsætninger og forordninger er: 1) Tro på den Herre Jesus Kristus, 2) Omvendelse [*og så*] 3) Dåb ved nedsænkning i vandet *til syndernes forladelse*, 4) Håndspålæggelse for den Helligånds gave.«[3]

Den omvendtes nye liv skal bygge på tro på Herren Jesus Kristus og hans sonoffer – en overbevisning om, at han virkelig er Guds Søn, at han lever lige nu, og at han alene besidder nøglerne til vores frelse og ophøjelse. Den tro skal følges af ægte omvendelse, en omvendelse, som viser vores ønske om at være rene, fornyet og hele, en omvendelse, som gør det muligt for os at få del i alle forsoningens velsignelser.

Derefter følger dåben til syndernes forladelse. Ja, dåb er også til medlemskab af Kirken, men det var ikke det, som profeten Joseph Smith valgte at lægge vægt på i den trosartikel. Han fremhævede, at det var en dåb til syndernes forladelse – hvilket får dig og mig, missionæren og undersøgeren til igen at fokusere på forsoningen, på frelse, på den gave, som Kristus giver os.

GØR FORSONINGEN TIL DET CENTRALE I MISSIONERINGEN

Lad mig forslå noget, som vi alle kan gøre for at bevare Kristus og hans forsoning forrest i medlemmers og undersøgeres bevidsthed.

Tilskynd på enhver mulig måde til, at man afholder mere åndelige kirkemøder, især nadvermøder. Undersøgerne fortjener at føle nogenlunde den samme ånd ved et nadvermøde, som de føler, når de bliver undervist af missionærerne.

Den eneste vej til frelse går gennem Getsemane og over Golgata. Den eneste vej til evigheden går gennem ham – Vejen og Sandheden og Livet.

FOTOILLUSTRATION: STEVE BUNDERSON, UNDTAGEN HVOR ANDET ER ANGIVET; *TIL VENSTRE:* FOTOILLUSTRATION: JOHN LUKE

Et dåbsmøde bør fokusere på betydningen af denne ordinance og Kristi forsoning, som giver ordinancen gyldighed.

Hjælp undersøgerne til rette ved at forklare nadverordinancen, som de skal overvære. Missionærer kan læse nadverbønnerne fra skrifterne for disse undersøgere, de kan læse teksten til en af deres yndlingsnadversalmer, eller de kan gøre meget andet, som vil hjælpe disse nye gæster til at få en stærk berigende oplevelse, når de overværer et nadvermøde.

I bør på samme måde gøre alt, hvad I kan for at gøre jeres dåbsmøder til en åndelig, Kristuscentreret oplevelse. Et nyt medlem fortjener, at dette er en hellig, omhyggelig tilrettelagt og åndeligt opløftende begivenhed. Bønnerne, salmerne og i særdeleshed talerne, som holdes, bør alle fokusere på betydningen af denne ordinance og Kristi forsoning, som giver ordinancen gyldighed. Missionærer, lad være med at lade jer rive med af ønsket om at få en dåb, så I glemmer, hvad dåben repræsenterer, og hvad den skal betyde i det nye medlems liv.

Gennem hele undervisningsforløbet skal missionærerne bære vidnesbyrd om Frelseren og hans frelsesgave til os. Selvfølgelig skal I regelmæssigt bære vidnesbyrd om alle de principper, som I underviser om, men det er især vigtigt at bære vidnesbyrd om denne centrale lærdom i vor himmelske Faders plan.

Der er flere årsager til at bære vidnesbyrd. En af dem er, at når I forkynder sandheden, så vækker det genklang, en underbevidst erindring hos undersøgeren om, at de har hørt denne sandhed før – og det har de selvfølgelig også. En missionærs vidnesbyrd vækker minder om en stor arv af vidnesbyrd, som strækker sig helt tilbage til det store råd i himlen, før denne jord blev skabt. Der på det sted hørte disse samme mennesker den samme plan fremlagt og hørte også der om den rolle, som Jesus Kristus skulle spille for deres frelse.

Kendsgerningen er, at undersøgerne ikke blot hører vores vidnesbyrd om Kristus, men også ekkoer af andre, tidligere vidnesbyrd, deriblandt deres eget vidnesbyrd om ham, for de stod på de trofastes side, de, der bestod deres første prøvestand og gjorde sig fortjent til det privilegium at opnå endnu en prøvestand. Vi skal altid huske på, at disse undersøgere hører til de tapre, som engang overvandt Satan ved kraften i deres vidnesbyrd om Kristus![4]

Når I bærer vidnesbyrd om »Kristus, og det som korsfæstet«[5] for nu at bruge Paulus' vending, så påkalder I jer desuden Gud Faderens og Helligåndens kraft. Frelseren selv sagde:

»... den, der tror på mig, tror også på Faderen, og *for ham* [undersøgeren] *vil Faderen vidne om mig; thi han vil besøge ham* [undersøgeren] *med ild og med den Helligånd.*

Og således vil Faderen vidne om mig, og den Helligånd vil vidne for ham [undersøgeren] om Faderen og mig; thi Faderen og jeg og den Helligånd er eet ...

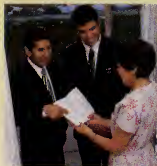
... dette er min lære, og alle, som bygger på den, bygger på min klippe, og helvedes porte skal ikke få overhånd over dem.«[6]

Så hvorfor bør vi hyppigt og med kraft bære vidnesbyrd om Kristus? Fordi vi ved at gøre det påkalder det guddommelige vidnesbyrd, som Gud Faderen og Helligånden bar, et vidnesbyrd, som bæres på ildvinger ind i undersøgernes hjerte. Et sådant guddommeligt vidnesbyrd om Kristus er den klippe, som ethvert nyt medlem skal bygge på. Kun dette vidnesbyrd om den sonende Salvede og Sejrende kan holde stand mod helvedes porte.

Studér skrifterne samvittighedsfuldt og gør jer bekendt med de passager, som beretter og vidner om Kristi forløsende mission. Intet vil i den grad røre jeres hjerte og vække jeres ånd, som de sandheder jeg har omtalt her i dag.

Jeg vil især bede fuldtids- og medlemsmissionærer om at studere og undervise i Kristi forsoning ud fra Mormons Bog. Jeg er lidt forudindtaget, når jeg siger det, for det var på min egen mission, at jeg lærte at elske Mormons Bog og Guds Søns majestæt, som åbenbares der. I sin uforlignelige

fokus på verdens Frelser er Mormons Bog bogstaveligt et nyt vidne eller »et andet vidne« om Jesus Kristus, idet den forkynder for alle, at takket være Guds Søns forsoning, kan »du, selv om du er falden, også ... blive forløst, og hele menneskeslægten, ja, så mange, som vil.«[7]

Mormons Bog var det første – og er stadig det største – missionærredskab i denne uddeling.

VIDNESBYRD FRA PROFETERNE I MORMONS BOG

Tænk over dette vidnesbyrd fra Nephi på et tidligt tidspunkt i hans virke:

»Og på grund af ugudelighed vil verden agte ham for intet; derfor hudstryger de ham, og han tåler det, de slår ham, og han tåler det. Ja, de spytter på ham, og han tåler det på grund af sin miskundhed og langmodighed med menneskenes børn.

Og vore fædres Gud ... ja, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud overgiver sig selv ... som et menneske i onde menneskers hænder, for at blive løftet op ifølge Zenocks ord og blive korsfæstet ifølge Neums ord og blive lagt i graven efter Zenos' ord ...

Og alle disse ting må visselig ske, siger profeten Zenos. Og jordens klipper skal revne, og på grund af jordskælvenes buldren skal mange af kongerne på øerne i havet påvirkes af Guds ånd og udbryde: Naturens Gud lider!«[8]

Eller dette fra Nephis enestående bror, Jakob, som holdt en *to dage lang* prædiken om faldet og forsoningen!

»O, hvor stor er ikke Guds godhed, som bereder en udvej til vor flugt fra dette frygtelige uhyres magt! Ja, dette uhyre, døden og helvede, som jeg kalder legemets død og ligeså åndens død ...

Og han kommer til verden for at frelse alle mennesker, dersom de vil lytte til hans røst; thi se, han lider alle menneskers smerter, ja, hver levende skabnings smerter, både mænds, kvinders og børns, som hører til Adams slægt.

Og dette lider han, for at opstandelsen må komme til alle mennesker ...

Og han befaler, at alle mennesker må omvende sig og blive døbt i hans navn og have fuldkommen tro på den Israels Hellige, ellers kan de ikke blive frelst i hans rige.«[9]

Eller, som et sidste eksempel, dette fra den store patriark Lehi:

»Derfor kommer forløsningen i og ved den hellige Messias ...

Se, han hengiver sig selv som et sonoffer for synd for at fyldestgøre loven for alle dem, som har et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, og for ingen andre kan loven fyldestgøres.

Af hvor stor vigtighed er det derfor ikke at kundgøre disse ting for jordens indbyggere, for at de kan vide, at intet kød kan bo i Guds nærværelse uden ved den hellige Messias's fortjenester, barmhjertighed og nåde; han, som nedlægger sit liv efter kødet og tager det igen ved Åndens kraft, så at han, som er den første, der skal opstå, må kunne tilvejebringe de dødes opstandelse.

Derfor er han førstegrøden af det, som tilhører Gud, eftersom han skal gå i forbøn for alle mennesker; og de, der tror på ham, skal blive frelst.«[10]

I er selvfølgelig klar over, at disse eksempler er vidnesbyrd fra de første få sider i Mormons Bog. Måske er det nok til at give jer et indtryk af det vigtige, imponerende tema, som går igen i hele det hellige værk. Mormons Bog var det første – og er stadig det største – missionærredskab i denne uddeling.

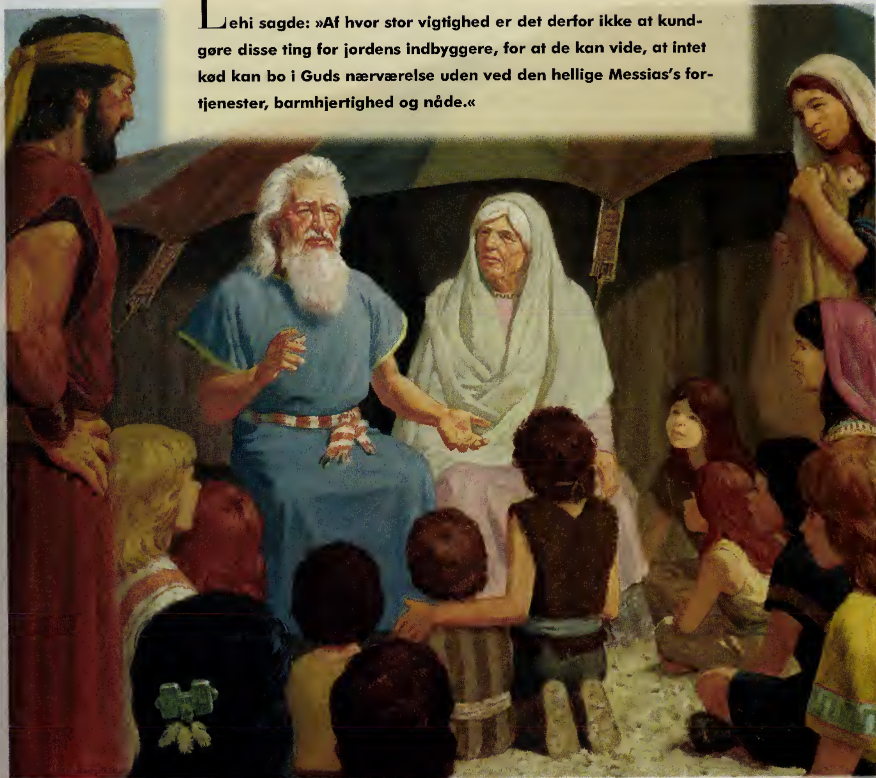
Jeg kan bære vidnesbyrd for jer, at vi kan ændre menneskeliv, deriblandt vores eget, hvis vi forkynder forsoningen ud fra Mormons Bog og selvfølgelig ud fra de øvrige skrifter.

FORSONINGEN OG MISSIONÆREN

Enhver, som udfører nogen som helst form for missionering, må til tider spørge sig selv: Hvorfor er det så

vanskeligt? Hvorfor kan vi ikke opleve en hurtigere fremgang? Hvorfor er der ikke flere mennesker, som slutter sig til Kirken? Hvorfor er den eneste risiko ved missionering ikke at få lungebetændelse af at stå i det våde dåbsbassin dag og nat?

Jeg har tænkt meget over det. Lad mig give jer min personlige mening. Jeg er overbevist om, at missionering ikke er let, fordi *frelse ikke er en billig oplevelse.* Frelse har *aldrig* været let. Vi er Jesu Kristi Kirke, dette er sandheden, og han er vores store og evige

Lehi sagde: »Af hvor stor vigtighed er det derfor ikke at kundgøre disse ting for jordens indbyggere, for at de kan vide, at intet kød kan bo i Guds nærværelse uden ved den hellige Messias's fortjenester, barmhjertighed og nåde.«

MALERI AF GARY L. KAPP

Jeg bærer vidnesbyrd om, at vi kan ændre menneskeliv, deriblandt vores eget, hvis vi forkynder forsoningen ud fra Mormons Bog.

Overhoved. Hvordan kan vi tro, at det skulle være let for os, når det aldrig nogensinde har været let for ham? Jeg tror, at missionærer og missionsledere skal tilbringe i hvert fald et par minutter i Getsemane. Missionærer og missionsledere skal tage i hvert fald et par skridt op ad Golgata.

Nu må I ikke misforstå mig. Jeg taler ikke om noget, der på nogen måde kan måle sig med det, som Kristus oplevede. Det ville være arrogant eller blasfemisk. Men jeg tror, at missionærer *og* undersøgere, for at finde frem til sandheden, for at opnå frelse, for at forstå lidt af den pris, som han har betalt, skal betale en smule af den samme pris.

Af den grund tror jeg ikke, at missionering nogensinde har været let, ej heller at omvendelse er det, eller at reaktivering er det, eller at vedvarende trofasthed er det. Jeg tror, at det er meningen, at det skal kræve en indsats, noget fra vores sjæls inderste.

Når han kunne træde ind i natten, knæle ned, falde på sit ansigt, bløde fra hver en pore og råbe: »Abba, fader (far), hvis dette bæger kan gå forbi mig, så lad det ske«,[11] så er det ikke noget under, at frelse ikke er let for os. Hvis I spekulerer på, om der ikke findes en lettere måde, så tænk på, at I er ikke de første, der spekulerer over det. En, som var meget større og meget ædlere, spurgte for længe, længe siden, om der ikke fandtes en lettere måde.

Når I kæmper, når I afvises, når I bliver spyttet på og smidt ud, så står I side og side med det bedste menneske, som denne verden har kendt, det eneste rene og fuldkomne menneske, som nogensinde har levet. I har god grund til at løfte hovedet og være taknemlige for, at den levende Guds levende Søn kender alt til jeres sorger og trængsler. Den eneste vej til frelse går gennem Getsemane og over Golgata. Den eneste vej til evigheden går gennem ham – Vejen og Sandheden og Livet.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at den levende Gud er vor evige Fader, og at Jesus Kristus er hans levende og Enbårne Søn i kødet. Jeg bærer vidnesbyrd om, at denne Jesus, som blev slået ihjel og hængt på et træ,[12] lever. Hele evangeliets triumf er, at han lever, og at fordi han gør det, skal vi også gøre det.

På den første opstandelses søndag troede Maria Magdalena først, at hun så havemanden. Og det gjorde hun også – nemlig den havemand, som plejede Edens Have og udholdt Getsemane Have. Havemanden, som gav os livets træ.

Jeg erklærer, at han er verdens Frelser. Jeg ved, at vi løftes op til livet, fordi han blev løftet op til døden. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder, at han var en lidelsernes mand, kendt med sygdom, fordi på ham lagdes al vores skyld.[13]

Jeg bærer vidnesbyrd om, at han kom fra Gud som en Gud for at bringe lægedom til dem, hvis hjerte er knust, for at tørre tårerne fra hvert øje, for at udråbe frigivelse for fanger og løsladelse for lænkede.[14] Jeg lover jer, at fordi I trofast har taget imod kaldet til at forkynde evangeliet, vil han læge *jeres* knuste hjerte, tørre *jeres* tårer bort, og frigive *jer* og jeres familie. Det er mit missionærløfte til jer og jeres missionærbudskab til verden.

Fra en tale holdt i Missionærskolen i Provo i Utah den 20. juni 2000. □

NOTER

1. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 143.
2. Joh 14:6.
3. Fjerde trosartikel; fremhævelse tilføjet.
4. Se Åb 12:10–11.
5. 1 Kor 2:2.
6. 3 Nephi 11:35–36, 39; fremhævelse tilføjet.
7. Moses 5:9.
8. 1 Nephi 19:9–10, 12.
9. 2 Nephi 9:10, 21–23.
10. 2 Nephi 2:6–9; fremhævelse tilføjet.
11. Se Mark 14:36.
12. Se ApG 5:30.
13. Se Es 53; Mosiah 14.
14. Se Es 61:1–3.

FOTO: JED A. CLARK

VIS DIN BEDSTE SIDE

Vær taknemmelig, vær dygtig, vær ren, vær sand, vær ydmyg, vær bønsom

– Præsident Gordon B. Hinckley

Det vigtigste skridt

F. David Stanley
Tidligere tempelpræsident ved templet i Bountiful i Utah og tidligere medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum

Ingen forberedelse til din mission – eller til dit liv – er vigtigere end det, der foregår i templet.

Det var torsdag, og som hundreder af andre i Kirken ventede Jim og Alex spændt på, at posten skulle komme. Deres missionæranbefalingspapirer var blevet sendt ind flere uger tidligere, og det kunne være, at deres kaldelser kom i dag.

Jim arbejdede i det lokale supermarked, og Alex arbejdede for et byggefirma. Begge havde fået deres mødre til at love, at hvis der kom en stor hvid konvolut fra Kirkens hovedsæde, så skulle de nok lade være med at åbne den. Begge havde problemer med at koncentrere sig om arbejdet den dag. Jim var lige ved at proppe sæbe ned til de friske grøntsager i en kundes pose, og Alex savede et par brædder for korte.

De store hvide konvolutter var med posten. Og begge de unge mænd skyndte sig hjem fra arbejde den dag. Da deres familier var samlet, åbnede de de længe ventede kaldelser. Spændingen blev afløst af glædestårer og taknemlighed. Begge de unge mænd følte, at Herren havde talt, og de var parat til at tage imod kaldelsen.

Da den første spænding havde lagt sig, begyndte den næste fase af forberedelsen. Begge familier lavede udførlige tjeklister: Fastsættelse af sidste arbejdsdag, indkøb af tøj og kufferter, forberedelse til det sidste nadvermøde, planlægning af en familiekomsammen og – ja – et tempelbesøg. Desværre var der kun en af familierne, der satte tempelbesøget som den vigtigste begivenhed i deres søns liv og dermed gav det den betydning, det fortjente.

TEMPLET ER DET CENTRALE

Hvis dit tempelbesøg skal være den store velsignelse for din mission og dit liv, som det er hensigten, at det skal være, så skal det være andet og mere end blot endnu et punkt på en tjekliste over ting, du skal klare, inden du rejser på mission. Præsident Howard W. Hunter (1907–1995) sagde: »Der er i sandhed ikke noget andet, som kan måle sig med det arbejde, som udføres i templet« (»We Have a Work To Do«, *Ensign*, marts 1995, s. 65). Han sagde også: »Lad os berede hver eneste missionær på at tage værdigt til templet og gøre den oplevelse til en endnu større begivenhed end at modtage missionærkaldelsen« (»Et tempelmotiveret folk«, *Stjernen*, maj 1995, s. 6). Og præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »[Templerne] og de ordinancer, der bliver udført deri, repræsenteret det højeste i vores tilbedelse« (»Om missioner, templer og forvaltninger«, *Stjernen*, januar 1996, s. 56). Kun i templet gives livets kronende velsignelser til den enkelte. Kun i templet kan præstedømmets fylde komme til sin ret. Alt, hvad vi foretager os i Kirken, er fokuseret på templet.

BEGAVET MED KRAFT

Begavelsen, som er en gave fra Gud, berettiger dig til at udrustes »med kraft fra det høje« (L&P 38:32), hvilket er Jesu Kristi kraft. Den saliggørelsesplan, som du forkynder ude i missionsmarken, præsenteres på den helligste og mest uddybende måde i templet. Du indgår pagt om ikke at omtale de hellige ordinancer og pagter, som du indgår, uden for templet. Men når du er lydig mod de pagter, som du har indgået i templet, følger evige velsignelser dig på missionsmarken og gennem hele dit liv.

FORBEREDELSE TIL TEMPLET

En vigtig forberedelse til templet er at studere og stræbe efter at forstå de af templets lærdomme, som findes i de hellige skrifter.

Når du overvejer dybden af disse lærdomme, bør du bede om en

FOTOILLUSTRATION: PATRIC GERBER OG KARI A. TODD ; FOTOGRAFISK LEDSAGELSE: CRAIG DIMOND

forståelse af betydningen af de pagter, som du skal indgå i templet. Bed om evnen til at lytte åndeligt. Hvis der er et tempel i nærheden, vil det være passende at tage del i dåb for afdøde, inden du tager dertil for at modtage din egen begavelse.

Husk på, at når du træder ind i det hellige »Herrens bjerg« (se Es 2:3), er din personlige værdighed af den største betydning. Man kan sige, at værdighed til at træde ind i templet er værdighed til at rejse ud i missionsmarken og omvendt. Lad være med at forsøge at skjule personlige overtrædelser eller synd. Hvis du gør det, vil du ikke føle dig godt tilpas, når du påtager dig disse hellige pagter. Som missionær er din værdighed afgørende for, om du får fremgang eller fiasko.

Når du bliver interviewet, inden du får din første tempelanbefaling, taler biskoppen eller grenspræsidenten med dig og stiller en række spørgsmål. Du kan bede ham forklare hensigten og meningen med disse værdighedsspørgsmål, inden du møder til interviewet.

Ward og grene – stave og distrikter – har tempelforberedelsesklasser for dem, der skal i templet for første gang. Du bør bestemt gøre brug af tilbudet og deltage.

TEMPELOPLEVELSEN

Hvad bør du forvente, når du skal i templet for første gang? Du oplever en atmosfære af fred, ro og ærbødighed, som ikke findes noget andet sted på jorden. Venlige og hjælpsomme tempeltjenere tager imod dig og støtter dig hele vejen. Derudover har du lov til at have en personlig ledsager med. Det kan være en slægtning eller en god ven – hvor det er muligt bør det være faderen for brødre, eller moderen for søstre.

Du kan højne ærbødigheden i templet ved selv at være ærbødig. Kommunikation med andre bør foregå med »tempelstemme«. Du finder ud af, hvad det vil sige, når du træder ind i templet.

Når tempeltjenerne har tjekket og behandlet din tempelanbefaling, træder du ind i omklædningslokalet og bereder dig på ordinancerne tvætning og salvelse (se L&P 124:39). Efter disse hellige indledende ordinancer gives en række instruktioner af et medlem af tempelpræsidentskabet eller tempelpræsidentinden eller en af hendes assistenter. Du kan forvente en lærerig oplevelse (se L&P 109:8).

Derefter ledes du hen til et ordinanceværelse, hvor hellige instruktioner gives og pagter indgås. De evige pagter, som du indgår, ændrer dit liv for evigt. Den dybe betydning, som disse pagter rummer, vil ikke komme som en overraskelse for dig, hvis du har studeret skrifterne. Pagterne er en fortsættelse af det, der forventes af ethvert

medlem, som er blevet døbt og har modtaget Helligåndsgaven. Men at modtage disse pagter i det hellige tempel pålægger dig et større ansvar, til gengæld loves du de største af evighedens velsignelser, hvis du er trofast.

Forpligtelsen til at bære det hellige præstedømmes klædning resten af livet er en del af processen. Klædningen hjælper dig til at huske betydningen af de hellige pagter, som du indgår, og den er en beskyttelse mod det onde.

Når du har fuldført begavelsessessionen, træder du ind i templets celestiale værelse og kan nyde dets ærbødige hellighed. Der møder du dine kære, som har ledsaget dig gennem templet. Det er en tid og et sted for hellig samtale, stille fordybelse, meditation og tilbedelse.

EN FØLELSE AF STYRKE

Du opnår en styrke ved at modtage din egen begavelse i templet. Du mærker det straks, hvis du forbereder dig på denne store velsignelse. Den styrke kan bevares og øges inden din mission og gennem hele dit liv ved regelmæssigt at besøge templet. En dybere forståelse af vor himmelske Faders plan for vores lykke åbner sig for dig, når du påtager dig vigtige pagter. Det er, som Alma beskriver: »... jeres forstand begynder at blive oplyst og jeres sind at udvides« (Alma 32:34). Alma siger også: »... det begynder at blive mig behageligt« (Alma 32:28).

Når du begynder at studere, lære og undervise i missionærlektionerne, føler du straks en harmoni med de hellige pagter, som du indgik i templet. Det øger din tro og dit vidnesbyrd yderligere. Den kraft, som du kan føle ved at komme regelmæssigt i templet, kommer til udtryk i et stærkere vidnesbyrd om Frelseren og hans sonoffer. Alle de pagter, som du indgår i templet, er fokuseret på vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus. Lydighed mod de pagter medfører mangfoldige velsignelser for dig, ikke blot på din mission, men hele dit liv. Kom til templet med et ydmygt ønske om at øge din forståelse af vor himmelske Faders vilje med dig. Den ydmyghed gør det muligt for dig at føle Helligånden, som øger dit ønske om og forpligtelse til at leve et retskaffent liv. Svarene på livets udfordringer er tilgængelige for enhver af os i Herrens hellige templer.

Livets og evighedens største velsignelser og en fylde af præstedømmet kan kun findes i Herrens templer. Når du gør dit tempelbesøg til mere end blot et punkt på din tjekliste, tilflyder der dit liv en kraft, som du ikke kan opnå på nogen anden måde. Du bliver et mere effektivt redskab i Herrens hånd, når du udfører hans værk. Og mens du stræber efter at føre andre til Kristus, befinder du dig på en kurs, der med tiden vil føre dig tilbage til Faderens og Sønnens nærhed. □

Disse skriftsteder kan være en hjælp for dig, når du forbereder dig på at besøge templet for første gang – og alle følgende gange.

Gudfrygtighedens kraft
L&P 84:20

Kraft fra det høje
L&P 95:8–9

Et sted til undervisning
L&P 97:10–17

Offer
L&P 109:5

Et helligt sted
L&P 109:13

Modtagelse af det, der er nødvendigt
L&P 109:15

Guds hus
L&P 109:16

Renhed
L&P 109:20

Frelserens besøg i templet i Kirtland
L&P 110

Tvætninger og salvelser
L&P 124:37–42

Pagter
L&P 132:7–14

KRISTI BILLEDE, AF HEINRICH HOFMANN

PÅ MTC

Marvin K. Gardner

Hvad enten du har været medlem af Kirken hele dit liv eller blot et år, så kan Missionærskolen (Missionærtræningscentret MTC) hjælpe dig med din forberedelse til din mission.

Han blev født i et lille lerklinet hus med stråtag i Chojoló, en afsidesliggende bjerglandsby i det sydlige Mexico. Da han blev undervist af missionærerne som 15-årig, måtte andre oversætte deres spanske ord til hans modersmål tzotzil. Han studerede udvalgte dele af Mormons Bog på tzotzil, blev døbt og fortalte sine forældre om evangeliet. Fire år senere blev de døbt.

Manuel Solís Ruiz virkede som primarylærer og grenssekretær. Da en missionær opfordrede Manuel til at tjene som fuldtidsmissionær, forklarede han, hvorfor han ikke kunne tage af sted. »Jeg kan hverken tale eller forstå spansk – kun tzotzil,« sagde han. »Og vi har ikke nogle penge. Jeg måtte gå ud af skolen som dreng for at arbejde i marken for at forsørge mine gamle forældre. De er helt afhængige af mig.«

Men Manuel ville gerne på mission, og han tog mod til sig og talte med den lokale missionspræsident.

HEROVER: FOTO AF MTC I MEXICO: MARVIN K. GARDNER; *TIL VENSTRE:* FOTO AF ÆLDSTE MANUEL SOLÍS RUIZ VENLIGST UDLÅNT AF MISSIONÆRAFDELINGEN

Da missionspræsidenten kunne fornemme Manuels oprigtighed, gjorde han og andre lokale ledere det muligt for ham at tjene.

»Nu er jeg på Missionærskolen i Mexico City!« siger den 21-årige Manuel, som blev kaldet til Mexico City Sydmissionen i Mexico. »Jeg var ked af at skulle rejse fra min far og mor, men de skal nok klare sig. Herren giver mig tillid og styrke. Jeg lærer Jesu Kristi evangelium bedre at kende, og jeg har fået mange nye venner her på MTC, som hjælper mig.«

Ældste Solís nyder en livsomvæltende oplevelse på Missionærskolen - en oplevelse, som hjælper ham til at berede sig på sin mission og resten af sit liv. Missionærer på andre MTC'er rundt om i verden har lignende oplevelser.

HVAD ER FORMÅLET MED MTC?

Alle MTC'er har samme formålsparagraf:

Under Helligåndens indflydelse og i en kærlig, tillidsfuld, opbyggende og respektfuld atmosfære hjælper undervisningen på MTC missionærerne med at komme Gud nærmere og udvikle en større kraft til omvendelse. På MTC skal hver eneste missionær –

- *gøre sig bekendt med og værdsætte evangeliets lærdomme og udvikle kristuslignende karaktertræk.*
- *lære at undervise med Åndens kraft, så de kan hjælpe andre til at udvikle tro på Kristus, omvende sig, blive døbt, modtage Helligåndsgaven og holde ud til enden.*
- *søge tungemålsgaven og lære at begå sig på de sprog, der tales i deres mission.*

Udover den overdådige åndelige føde sørger MTC også for nærende kost. *Yderst til venstre:* MTC i Provo. *Til venstre:* MTC i Mexico.

HVOR MANGE MISSIONÆRSKOLER FINDES DER?

Der er 15 missionærskoler rundt om i verden – i Argentina, Brasilien, Chile, Colombia, Den Dominikanske Republik, England, Filippinerne, Guatemala, Japan, Korea, Mexico, New Zealand, Peru, Spanien og Provo i Utah.

HVILKET MTC SKAL JEG GÅ PÅ?

Når du modtager din kaldelse, får du besked om, hvilket MTC du skal optages på. I de fleste tilfælde bliver du undervist af lokale lærere, omgås lokale missionærer, underviser sammen med missionærer, der tjener i området og oplever det lokale folk og kulturen på nærmeste hånd. Mange af jer skal ikke lære et nyt sprog, så jeres ophold varer cirka tre uger. De af jer, som skal lære et nyt sprog, er der i otte uger.

Uanset hvilket MTC du kommer på, vil du føle Ånden, når du omgås missionærer fra mange forskellige steder. Tag for eksempel Søster Ana Victoria Ordoñez Requena fra Guatemale, der går på MTC i Argentina, har en makker fra Chile og forbereder sig på at tjene i Uruguay. »Jeg kunne føle Ånden fra det øjeblik, jeg kom hertil,« siger hun. »Mit vidnesbyrd vokser hele tiden.«

HVAD SKAL JEG FORETAGE MIG PÅ MTC?

Du får en fuldtidsmissionærkammerat, en MTC-præsident og lærere, som er hjemvendte missionærer. Du studerer Kirkens lære. Du lærer at undervise med Ånden – og især at anvende Mormons Bog og de øvrige skrifter i undervisningen. Du lærer at fremføre missionærlektionerne. Om nødvendigt får du sprogundervisning. Du besøger templet. Generalautoriteter og områdeautoriteter taler til jer ved morgensamlinger – personligt eller via satellit eller video. Du bliver sat ind i missionærlivets adfærd, regler og rutiner. Du har tid til at motionere, synge i kor, spise, vaske tøj og skrive breve.

Alt sammen lærer det dig at være en Herren Jesu Kristi udsending. Du bliver sat i stand til at begynde dit virke i missionsmarken med selvsikkerhed og ydmyghed, med tro og vished og med en solid grundvold af evangelisk kundskab, undervisningsteknikker, sprogfærdigheder og kulturkendskab.

HVAD SIGER ANDRE MISSIONÆRER OM MTC?

Ufatteligt. Ældste Edgar Eleuterio Quispe Pérez fra Bolivia, som er på MTC i Peru: »Det er ufatteligt – Jeg er virkelig på MTC, og jeg går med missionærnavneskilt!«

Føler sig hjemme. Ældste William Samuel Lolani Meredith fra Vestsamoa, som er på MTC i New Zealand: »Til at begynde med var jeg nervøs, men nu føler jeg mig hjemme her.«

Blandt dem, der er *Kaldet til at tjene.* Ældste Choi Byung-Yong fra Korea, som er på MTC i Korea: »Jeg var glad for at se videofilmen *Kaldet til at tjene.* Den fik mig til at indse, at jeg er en af de 60.000 missionærer, som tjener Herren!«

VIL JEG KUNNE LIDE MIN MAKKER?

En ven. Ældste Joseph Thomas Miller fra Utah i USA, som er på

FOTOS: MARVIN K. GARDNER, JOHN LUKE OG C. EUGENE HILL

De mange timers intensiv studium afbrydes af muligheder for fysisk aktivitet. *Herunder:* MTC i Den Dominikanske Republik. *Til højre:* MTC i Mexico.

MTC i Spanien: »Jeg havde aldrig før lært spansk, men min makker har studeret det i seks år. Han har hjulpet mig meget med sproget, evangeliet og mange andre ting. Han har været mere end en makker. Han har været en ven.« Hans makker, ældste Samuel David Norton fra England, siger, at det er gensidigt: »Ældste Miller er fantastisk. Den ydmyghed og flid, som jeg har lært af ham, har været en stor hjælp for mig.«

Tålmodig med mig. Ældste Esteban José Ventura fra Uruguay, som er på MTC i Argentina: »Min kammerat har lært mig at vise andre kærlighed. Han er tålmodig med mig og har hjulpet mig med at lære lektionerne.«

Tænker først på andre. Søster Julia Vladimirovna Mikhaleva fra Rusland, som er på MTC i Provo: »Det er ikke let at være sammen med et andet menneske 24 timer i døgnet. Vi lærer at tænke først på andre, og så på os selv.«

Åndens sprog. Søster Kimberly Monika Johnson fra Tyskland, som er på MTC i England: »Jeg er taknemlig for min kammerat, søster Iva Petkova fra Bulgarien. I vores gruppe på 12 søstre er der otte nationaliteter repræsenteret. Jeg har lært at elske hver eneste af søstrene. Skønt vi havde sprogbarrierer, har vi lært at kommunikere ved hjælp af Åndens universelle sprog. Jeg er blevet fyldt med Ånden, hver gang jeg har hørt dem bede på deres eget sprog, og når de har bedt enkle bønner på engelsk.«

Forenet i vores fælles sag. Søster Jana Hedrlinova fra Republikken Tjekkiet, som er på MTC i Provo: »Der er mange mennesker her fra forskellige lande og forskellige kulturer, og Ånden er stærk blandt os. Vi er forenet i vores fælles sag.«

VIL JEG KUNNE KLARE DET?

Svært til at begynde med. Ældste José Luis Aguilar fra Peru, som er på MTC i Peru: »De to ting, som jeg holder mest af ved MTC, er maden og den dejlige ånd, som jeg føler her. Det vanskeligste er, at reglerne er meget strenge. Vi skal altid være punktlige, vi skal studere meget, og vi har ikke meget tid til at hvile os. Det var svært at vænne sig til i begyndelsen, men nu går det fint.«

Svært at komme tidligt op. Ældste Oscar Ignacio Pérez Aguilera fra Chile, som er på MTC i Peru: »Det har været svært for mig at skulle stå tidligt op og gå tidligt i seng, men jeg ved, at reglerne lærer os at være ansvarlige og få fremgang.«

Overvinde hjemveen. Ældste Cristhian Rolando Escalante Romero fra Ecuador, som er på MTC i Guatemala: »Da jeg er meget langt væk hjemmefra, tager det lang tid, før breve når frem. Men min makker styrker mig ved at stå ved min side. Min MTC-præsident giver mig gode råd, som om jeg var et af hans børnebørn.

FOTOS: MARGARITA DÍAZ, JOHN LUKE, C. EUGENE HILL, BARBARA JEAN JONES, JANET THOMAS OG ROGER TERRY

Mens missionærerne er på MTC, får de mulighed for at besøge templet. *Til venstre:* Templet i Madrid i Spanien.

Jeg elsker ham virkelig. Og Jesus Kristus styrker mig.«

Ved min side. Ældste Cory Lignell fra Utah i USA, som er på MTC i Den Dominikanske Republik: »Jeg ved, at Gud står ved min side, og at mine venner og min familie beder for mig.«

Kristi kærlighed. Ældste José Carlos Pérez Zubieta fra Bolivia, som er på MTC i Peru: »Jeg vil lære alle de vaner og regler, der kan hjælpe mig til at få succes som missionær. Her på MTC føler jeg Kristi kærlighed. Jeg føler mig meget tæt på ham.«

KAN JEG VIRKELIG LÆRE ET NYT SPROG OG EN NY KULTUR AT KENDE?

Bedre end noget andet sprogcenter i verden. Ældste Wojtek Krzysztof Baszczyk fra Polen, som er på MTC i Provo: »Der findes intet andet sprogcenter i verden, hvor folk lærer sprog så godt på så kort tid. Jeg tror, at det er, fordi vi undervises ved Helligåndens indflydelse. Inden jeg kom her, havde jeg lært engelsk i skolen i fem år, men en brasiliansk ældste, som sidder ved siden af mig, havde aldrig lært engelsk før. Han taler det lige så godt som jeg efter bare én måned på MTC!«

Fordyb dig i kulturen. Ældste Daniel Bokovoy fra Californien i USA, som er på MTC i Brasilien: »En af de vigtigste faktorer, når man skal lære et nyt sprog, er at fordybe sig i kulturen i det land, hvor sproget tales. Her har vi mange muligheder for at tage ind til byen og omgås de lokale. Vi kan også gå ud og undervise sammen med lokale fuldtidsmissionærer. Vi får konkrete erfaringer med missionering.«

HVORDAN ER KLASSERNE OG MØDERNE?

Lærerne indgyder tillid. Søster Lizbeth Adriana Martínez Hernández fra Mexico, som er på MTC i Mexico: »Mine lærere har indgydt mig tillid til, at hvis jeg yder en indsats, så vil jeg være i stand til at udføre det, som Herren forventer af mig.«

Forståelse af forsoningen. Søster Bayelita Carmen Ituza Casa fra Peru, som er på MTC i Peru: »I vores klasse fik vi til opgave at skrive en oversigt over forsoningen. Men jeg havde aldrig rigtig forstået forsoningen, så jeg kunne ikke – og jeg var ikke den eneste. Da vi skulle aflevere vores oversigter, hjalp vores lærere os. Jeg kunne mærke, at vi betød mere end selve opgaven. Vi læste L&P 19:16–19, og jeg forstod den store kærlighed, som Jesus Kristus nærer for os.«

At være sammen med vores MTC-præsident. Ældste Tomomi Hara fra Japan, som er på MTC i Japan: »En af de største velsignelser er at være sammen med vores vidunderlige MTC-præsident og hans hustru. Når som helst jeg er sammen med dem, så kan jeg føle Ånden.«

At lytte til generalautoriteter, som taler. Ældste Ricardo Andrés Ibáñez Fuentemavida fra Chile, som er på MTC i Peru: »Da vi så videofilmen *Særlige vidner om Kristus*, blev jeg især rørt af præsident Gordon B. Hinckleys vidnesbyrd i den hellige lund. Jeg følte stor glæde, og jeg kunne se kærlighed og fred i hans øjne.«

Følgende MTC'er fungerer i øjeblikket verden over:

Søster Abigail Ray Babaga fra Papua Ny Guinea, som er på MTC i New Zealand: »Jeg hørte transmissionen af en tale af ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, og jeg blev fyldt med Ånden.«

Ældste Benjamin F. Gardner fra Arizona i USA, som er på MTC i Brasilien: »Vi så en videooptagelse af ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, som talte på MTC i Provo. Det var meget stærkt. Han siger, at han tænker på sin mission næsten hver eneste dag hele sit liv.«

HVAD HVIS JEG ENDNU IKKE HAR VÆRET I TEMPLET?

Forberedelse til templet. Søster Carmen María Ramos Zúñiga fra Honduras, som er på MTC i Guatemala: »Den første søndag vi var her, fastede vi som forberedelse til at besøge templet. Fra det øjeblik jeg vågnede den morgen, følte jeg Åndens tilstedeværelse. Jeg har haft en stærk tilkendegivelse af, at min familie, som ikke er medlemmer af Kirken, snart vil blive kontaktet af missionærerne og modtage evangeliet.«

I templet. Søster Sachiko Miyagawa fra Japan, som er på MTC i Japan: »At besøge templet, mens jeg er på MTC, er en oplevelse, som jeg aldrig vil glemme. I templet fik jeg et ønske om at være mere lydig og komme Gud nærmere.«

At hjælpe andre til at føle glæde. Søster Lesly María Guzmán Maldonado fra Guatemala, som er på MTC i Guatemala: »Mens jeg deltog i templets ordinancer, følte jeg håb, tryghed, kærlighed og taknemlighed. Jeg blev klar over, hvor meget det vil betyde for mig at opnå ophøjelse med min familie. Jeg vil arbejde af al kraft for at hjælpe andre til at føle den samme glæde.«

VIL MTC VIRKELIGE ÆNDRE MIT LIV?

Kun begyndelsen. Ældste Nathan Craven fra Utah i USA, som er på MTC i Spanien: »Jeg vidste intet om evangeliet, fordi jeg efter ti års inaktivitet, kun havde været aktiv i halvandet år. Så sammenlignet med, hvor jeg var for to måneder siden, er jeg en ren kæmpe. Men jeg er klar over, at det kun er begyndelsen.«

Bærer vidnesbyrd. Ældste Brett Maxfield fra Idaho i USA, som er på MTC i Den Dominikanske Republik: »En aften efter et fællesmøde satte mit distrikt ind sig ind i et lokale og talte om, hvad vi havde lært og bar vidnesbyrd for hinanden. Jeg har aldrig oplevet Ånden så stærkt før i hele mit liv.«

Åndelig vækst. Ældste Nigel Morriss fra England, som er på MTC i England: »Min åndelige vækst har været enorm her. I denne kærlige, tillidsfulde, opbyggende og respektfulde atmosfære har jeg nærmet mig Gud på en måde, der er svær at forstå. Jeg har forstået, at denne oplevelse kun er rejsens begyndelse. Min mission er blot et springbræt til større vækst og udvikling.«

Føler forsoningen. Ældste Evanilda Gomes do Nascimento fra Brasilien, som er på MTC i Brasilien: »Den åndelige vækst er helt utrolig her! Tidligere accepterede jeg forsoningen. Nu føler jeg den i mit hjerte på en måde, jeg slet ikke kan forklare.« □

Et eventyrligt liv

Ældste David B. Haight fra De Tolv Apostles Kvorum har skrevet: »At drage af sted på mission vækker, som så mange ved, mange af de samme følelser, som det at drage ud på et eventyr: Spænding, en vis nervøsitet og måske en smule frygt. Når vi drager på mission, træder vi ud i det ukendte« (se dette nummer, side 15). ❦ Ligesom ethvert andet stort eventyr kræver en mission forberedelse, øvelse og en indsats. Det kræver, at man yder sit bedste. Men, som de følgende oplevelser viser, kan få andre eventyr skabe en glæde, der er så mærkbar og livsændrende, som en mission kan.

Kærlighedens skat

Romy Bazalar Cotera

Jeg husker stadig en bestemt eftermiddag, som var det i går. Jeg satte mig ned ved siden af en smilende dame ved vore søndagsmøder, som dengang blev afholdt både morgen og eftermiddag. Jeg holdt hende i hånden for at være sikker på, at hun blev hos mig. Men jeg var kun seks år gammel, og jeg var meget træt. Mine øjenlåg begyndte at glide i, og selv om jeg kæmpede for at holde fast i den varme hånd, så faldt jeg i søvn. Da jeg vågnede, var hånden der ikke mere. Tårerne løb ned ad mit lille ansigt, og jeg var meget ked af det.

Hun hed søster Avon Compton. Hun og hendes mand, Merlin, smilede altid, og deres ansigter udstrålede kærlighed. Når jeg lukker mine øjne i dag, kan jeg stadig tydeligt se dem for mig. Jeg fortæller ofte min primaryklasse om dem. Historien om dem var den bedste måde at fortælle min VDR-klasse om kærlighed på.

De var kommet til Peru fra deres eget land for at være blandt os en tid. Hun kunne ikke tale vores sprog særlig godt, men hendes mand talte det bedre end mange af os. Vi beundrede ham og vidste, at han elskede vores sprog og kultur.

Jeg kan ikke huske præcis, hvornår jeg begyndte at elske søster Compton, men jeg tror, at det må have været den første søndag i Primary. Hun lærte os sangen: »Når jeg til kirke går« (*Syng med mig*, B-52). Hun havde billeder med, og mens hun lærte os sangteksten, fortalte hun os også om det at synge. Hun sagde, at vor himmelske Fader og Jesus Kristus elskede at høre vore stemmer synge lovsange.

Ved en anden lejlighed sad vi igen sammen ved et nadvermøde. Vi kunne ikke sige meget til hinanden på grund af sprogbarrieren, men vi kunne kommunikere. Under mødet fandt hun et stykke papir og nogle farveblyanter frem. Jeg troede, at hun ville skrive noget, men i stedet hviskede hun: »Lad os tegne mor.« Hun tegnede en lille cirkel. Så

Søster Compton tog et stykke papir og nogle farveblyanter frem og hviskede: »Lad os tegne mor.«

DET FORTABTE LAM, AF DEL PARSON; ILLUSTRERET AF BRIAN CALL

pegede hun på hendes øjne og rakte mig papiret og en farveblyant. Jeg forstod, at hun ville have mig til at tegne øjnene, og det gjorde jeg så. Jeg rakte farveblyanten tilbage til hende, og så tegnede hun håret. Så tegnede jeg kjolen, og hun tegnede armene. Til sidst havde vi sammen tegnet en tegning af min mor. Jeg var så glad! Jeg viste den til mor og gav søster Compton et stort knus.

Hun havde altid noget, hun kunne dele med os. Ofte var det en historie, som hun selv havde skrevet. En dag fortalte hun mig om Jesus Kristus. Så farvelagde vi nogle tegninger af Jesus, som hun havde tegnet.

Så kom dagen, hvor bror og søster Compton skulle rejse. Jeg spurgte hvorfor. Mor fortalte mig, at de havde en familie, som savnede dem og havde brug for dem. Jeg tænkte på mor og på, at jeg ikke ville kunne være væk fra hende i særlig lang tid. Så forstod jeg, at jeg måtte give afkald på søster Compton.

Der er gået mange år siden da. Vi er aldrig holdt op med at udveksle breve, og vores venskab er blevet stærkere. Når jeg tænker på søster Compton, kommer jeg til at tænke på vor Herre Jesu Kristi ord til sine disciple: »Dette er mit bud, at I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer« (Joh 15:12).

Jeg husker med glæde de sommerdage, hvor vi primarybørn legede skattejagt – skatten bestod af noget slik, en blomst eller et lille stykke legetøj, som et større barn havde gemt. Hvor var vi dog lykkelige, når vi fandt skatten! Siden da har jeg fundet mange smukke og dyrebare ting. Men en af mine største skatte vil altid være den kærlighed, som to særlige medlems missionærer udviste, nemlig mine venner Avon og Merlin Compton.

Romy Balazar Cotera er medlem af Santa Cruz Ward i Limatambo Stav i Lima i Peru.

Overrasket

Wang Shu-chuan

Jeg blev medlem af Kirken i Tainan i Taiwan i oktober 1991. To år senere flyttede jeg til Taipei for at arbejde. Jeg følte et behov for at lære evangeliet bedre at kende, så jeg meldte mig til institut. Denne beslutning førte til en hændelse, der overraskede mig.

Det andet år, jeg gik til institut, studerede vi Lære og Pagter, og jeg lærte meget om templet. Jeg fik et stærkt ønske om at komme i templet. Da jeg talte med min biskop om at tage til templet, foreslog han forskellige måder, hvorpå jeg kunne forberede mig. I juni 1995 var jeg til interview hos min stavspræsident.

Til at begynde med sagde min stavspræsident, at jeg var for ung til at påtage mig templets hellige pagter. Hans ord knuste mig, for jeg havde arbejdet hårdt på at forberede mig, og jeg vidste, at jeg var parat. Så jeg tryglede ham om at overveje det igen og forklarede, at min biskop havde sendt mig hen for at tale med ham. Jeg spurgte, om vi i det mindste kunne drøfte muligheden. Han sagde: »Hvis du insisterer, så lad os tale om det.«

Da interviewet var ved at være forbi, spurgte han: »Hvis Herren beder dig om at tage på mission i dag, vil du så tage af sted?«

Jeg svarede: »Det tror jeg nok.«

Jeg modtog min tempelanbefaling og min begavelse den samme dag. Jeg besluttede også, at jeg ville tage imod kaldelsen til at være missionær.

Min beslutning rystede min familie. Min storebror sagde, at hvis jeg rejste på mission, så skulle jeg ikke regne med at have noget med familien at gøre i fremtiden.

Men som Nephi lovede, så åbnede Herren en udvej for mig, så jeg kunne gøre det, som han havde bedt om (se 1 Nephi 3:7). Jeg drog af sted til Taichungmissionen i Taiwan i maj 1996. Lige inden jeg rejste, knugede min bror mig i sine arme og fortalte mig med tårer i øjnene, at han havde været imod, at jeg rejste, fordi han så nødig ville miste mig. Gennem hele min mission støttede min familie mig fuldt ud.

Min mission ændrede mit liv. Jeg fik en klarere forståelse af mit forhold til min himmelske Fader. Mit vidnesbyrd voksede, og betydningen af dette værk, at føre sjæle til Jesus Kristus, blev uudsletteligt indprentet i mit sind og mit hjerte.

Det, som betyder mest for mig nu, hvor jeg har fuldført min mission, er det løfte, som jeg har givet Gud, om, at jeg vil holde ud til enden. Jeg husker min missionspræsidents ord til en gruppe af os missionærer, som

Min kammerat og jeg blev forbavset, da nogle børn kom løbende ud fra et lille, ydmygt hus og råbte: »En velsignelse! En velsignelse! Giv os en velsignelse!«

snart skulle rejse hjem. Han sagde, at han ønskede, at vi skulle holde os værdige, så vi alle kunne være sammen i himlen en dag. Jeg tænker ofte på den udfordring, især når jeg gennemgår svære prøvelser.

Mit hjerte er fyldt med taknemlighed. Jeg er taknemlig for, at Gud har beskyttet mig og givet mig erfaringer. Mange af mine oplevelser var overraskende og uventede, men de har alle medvirket til at gøre mig mere til den Herrens tjener, som jeg gerne vil være.

Wang Shu-chuan er medlem af Taipei 4. Ward i Taipei Centralstav i Taiwan.

»Giv os en velsignelse!«

Lesly Augusto Tobar Correa

Otavalo, en smuk by i det nordøstlige Ecuador, står endnu smukkere i min erindring på grund af en oplevelse, som jeg havde der, mens jeg tjente i Quitomissionen i Ecuador. En eftermiddag i september 1996 var min kammerat og jeg på vej hen til en aftale. Pludselig kom nogle børn løbende ud fra et lille, ydmygt hus og råbte: »En velsignelse! En velsignelse! Giv os en velsignelse!«

Vi blev forbløffede og anede ikke, hvad vi skulle mene om det. Vi overvejede at ignorere dem og gå videre, men noget tilskyndede os til at finde ud af, hvad der var i vejen. Vi frygtede, at der var sket noget forfærdeligt.

Børnene løb hurtigt ind i huset igen. Vi fulgte efter dem og fandt en dame, der var lige så overrasket over at se os, som vi var over at se hende. Vi forklarede, hvad der var sket, og hun sagde smilende: »Børnene legede bare.« Vi talte sammen et par minutter og noterede hendes navn ned, og så gik vi.

To dage senere vendte vi tilbage og opdagede, at hun var medlem af Kirken. Hun havde ikke været i Kirken i lang tid, sagde hun, mest fordi hun ikke følte, at der var nogen, som opmuntrede hende. Hendes børn var ikke medlemmer af Kirken. Vi kunne fornemme, at hun gerne ville have, at Jesu Kristi evangelium blev en del af hendes og børnenes liv.

Vi fortalte hendes børn om evangeliet, og de blev døbt to uger senere. Ved dåbsmødet begyndte et af børnene at græde af glæde. Han sagde, at hans mor havde forandret sig, og at han var meget lykkelig for, at Herren havde sendt missionærer til deres hjem.

Lidet havde børnene anet, at da de spøgende bad om en velsignede, svarede Herren dem – i rigt mål. Den dag i dag er familien stærk og trofast i Kirken.

Mange mennesker i verden er som de børn. Uden at vide det ønsker de en velsignelse fra vor himmelske Fader. De skal blot bede, så vil han svare dem. For som han har sagt: »I er små børn og har endnu ikke forstået, hvor store velsignelser Faderen har i sine hænder i beredskab for jer« (L&P 78:17). □

Lesly Augusto Tobar Correa er medlem af El Porvenir Ward i Milagro Stav i Ecuador.

Sådan anvender du *Liahona* for oktober 2001

EMNER I DETTE NUMMER

IDEER TIL LEKTIONER

- »Kendetegnene på et lykkeligt hjem«, side 2: Et af de kendetegn på et lykkeligt hjem, som præsident Thomas S. Monson nævner, er »et kundskabsbibliotek«. Tænk på de bøger, du har i dit hjem. Hvordan fremmer de kundskab og tro?
- »Din mission – et åndeligt eventyr«, side 12: Ældste David B. Haight fortæller, at mange missionærer må ofre noget, de holder af, for at kunne rejse på mission. Hvordan opvejer velsignelserne deres offer?
- »Missionering og forsoningen«, side 26: Ældste Jeffrey R. Holland spørger til tider missionærerne, hvad det er, de ønsker, at undersøgerne skal gøre som følge af deres undervisning. Han siger, at missionærerne så godt som aldrig når frem til »de to mest grundlæggende ting, som vi ønsker, at undersøgerne gør, inden de bliver døbt«. Hvad er det for to ting, og hvorfor har de så stor betydning – ikke blot for undersøgere, men også for missionærer og medlemmer?
- »Ingen tyr i grøften«, side L14: Hvorfor er det vigtigt at følge den vejledning, som vi får fra forældre, lærere og Herren?

FOTO: JERRY GARNS

EN POSITIV PÅVIRKNING

Hvem har øvet en god indflydelse i dit liv? *Liahona* vil gerne høre historier om mennesker, som har påvirket dig, og om hvordan han eller hun øvede sådan en positiv påvirkning. Send ideer, historier og oplevelser til A Positive Influence, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150–3223, USA, eller send en e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Vedlæg venligst fulde navn, adresse, telefonnummer og ward eller gren og stav.

FOTOILLUSTRATION: CRAIG DIMOND

Missionærægtepar

»Der er næsten ubegrænsede muligheder for at tjene for ægtepar … Der er mulighed for at udnytte næsten hver eneste færdighed eller hvert talent, som Herren har velsignet dig med … Det er passende, at en moden søster eller et ægtepar gør deres præstedømmeledere opmærksomme på, at de både er villige og i stand til at udføre en mission. Jeg opfordrer jer til at gøre det.«

– Ældste Robert D. Hales, »Missionærægtepar: Tid til at tjene«, Liahona, *juli 2001, s. 31*

»Vore missionærer rejser ud til forskellige lande,« erklærede profeten Joseph Smith, »... Guds sandhed går frem, tappert, ædelt og uafhængigt, indtil det har gennemtrængt hvert eneste kontinent, hjemsøgt hvert eneste himmelstrøg, fejet gennem hvert eneste land og lydt i hvert eneste øre, indtil Guds hensigter er opnået, og den store Jahve siger, at værket er fuldført.« Se »Nutidige profeter taler om missionering«, side 10, og andre artikler om missionering i dette særlige missionærnummer af *Liahona*.

DANISH
4 02219 90110 7